

# Ardealul Juridic

**Revistă de Drept și de Unificare Legislativă  
Doctrină, Jurisprudență, Legislație comparată**

Revista apare numai odată pe lună,  
conținând însă un număr dublu de  
pagini ca în anii precedenți

Abonamentul pentru	Instituții și Autorități	700 Lei	pe 1 an
"	Advocați	500 Lei	pe 1 an
"	Magistrați	400 Lei	pe 1 an
"	Un număr simplu	30 Lei	
"	Un număr dublu	35 Lei	
"	Un număr vechi	40 Lei	

Redacția: Str. Calea Victoriei No. 53  
Telefon 590. Administrația: Str. Iuliu  
Maniu 8 (Radio Reclame România S.A.)  
unde se primesc abonamente și orice  
cereri de adje. Telefon 630

Director, Fondator și Redactor responsabil: **VASILE M. DIMITRIU** Consilier la Curtea de Apel din Cluj

## Colaboratori:

**Alexandrescu Traian**  
Fost Prim-președinte de Tribunal  
Pro Decanul Baroului avocaților  
din București

**Anca Justin Leontin**  
Judecător Trib. Cluj

**Bulgăraș-Popova G. G.**  
Avocat Contencios CFR-Cluj

**Ceaur Aslan Ernest**  
Consilier la Curtea de Apel Timișoara

**Balașiu Paul**  
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

**Docșa P. George**  
Președinte Tribunalul Bazeu

**Dolj I. Ionescu**  
Președinte la Consiliul legislativ

**Filipescu Constantin**  
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

**Filipescu Ricard**  
Judecător tribunalul Cluj

**Hațieganu Emil**  
Profesor la Universitatea din Cluj

**Kis Maurițiu**  
Profesor universitar pensionar

**Lazar Aurel**  
Fost ministru. Avocat Oradea-Mare

**Leon N. Gheorghe Dr.**  
Profesor la Universitatea din Cluj

**Maria Alexandru**  
Prim președintele Curtii de Apel  
Timișoara

**Mănescu Ion**  
Președinte la Curtea de Apel Cluj

**Micșa Pompel**  
Prim președintele Curtii de Apel Cluj

**Munteanu Victor**  
Avocat din Sibiu

**Negrea Camil**  
Profesor la Universitatea din Cluj

**Onișor Victor**  
Profesor la Universitatea din Cluj

**Pastia P. Vasile**  
Primprocuror la Tribunalul Brăila

**Petrescu F. Vasile**  
Președinte de secție la Trib. Sighișoara

**Popp Romulus**

Prim președintele Curtii de Apel  
Brașov

**Porușiu Petre**  
Profesor la Universitatea din Cluj

**Praporgescu Ștefan**  
Consilier la Curtea de Apel Oradea-Mare

**Ștefciuc Emilian**  
Judecător șef la ocolul Mercurea-  
Sibiului

**Dem. Tigolănu**  
Magistrat

**Tolciu Ioachim**  
Avocat din Cluj

**Tănăsescu Teodor**  
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

**Ulvineanu Alexandru**  
Consilier la Curtea de Apel Cluj

**Vioreanu P. Ioan**  
Judecător tribunalul Cluj

**Xantopol Constantin**  
Fost magistrat. Avocat din Cluj

## C O N T I N U T U L

I. In la zecelea an de apariție . . . . . de V. M. D.      II. Rezumate de jurisprudențe

BCU Cluj-Napoca



BCPER201704139

Biblioteca Universității Regale Ferdinand I.

din CLUJ.

Nr. 369 1950

EXEMPLAR LEGAL.

Sibiu

nr. 180

## Banca Ardeleană și Cassa de Economii S. A. R.

Cluj, Piața Unirii Nr. 32. (Casa proprie)

Fondată în anul  
1894

Este cointereseată cu: Banca Chrissoveloni, București și Banca Comercială Ungară din Pesta, Budapesta

Sucursale:  
Arad, Brașov, Oradea, Sibiu,  
Târgu-Mureș, Turda

## CASA DE PĂSTRARE ȘI BANCA DE CREDIT DIN CLUJ SOC. AN. CLUJ, PIAȚA UNIRII

Capitaluri  
proprii Lei  
77,000.000

7  
SUCURSALE:  
IN DEJ, DICIOSĂN-

Efectuază  
avantajos  
orice afa-  
ceri bancare

MARTIN, ALBA-IULIA ȘI TÂRGU-MUREȘ

## Banca Generală a Țării Românești București,

Brăila,  
Brașov, Cluj,  
Constanța, Craiova,  
Galați, Giurgiu, Oradea  
Mare, Ploești, Sfântul  
Gheorghe, Târgul  
Măgurele

### Societate Anonimă

Capital vărsat Lei 60,000.000 // Rezerve Lei 50,000.000  
Adresa Telegrafică: „GENEROMANA“

BCU Cluj / Central University Library Cluj

## BANCA CENTRALĂ

PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERT  
SOCIETATE ANONIMĂ ÎN CLUJ  
Strada Regina Maria Nr. 1-3

Secția specială  
pentru ciment • Secția de  
Bancă și devize • Execută tot  
felul de tranșacțiuni bancare,  
plăți pe toate piețele interne  
și streine • Depunerile se  
fructifică în condițiile cele  
mai favorabile

Capital: Lei 50,000.000  
Fonduri: Lei 20,000.000

Legături directe cu America!

## Banca Chrissoveloni

SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ

Capital și rezerve:  
LEI 350,000.000

SUCURSALA CLUJ  
SEDIUL CENTRAL BUCUREȘTI

Sucursale: Constantinopol, New-York,  
Brăila, Constanța, Galați, Sibiu. // Bănci  
afiliate: Banca de Devize și Lombard,  
București, Banca Ardeleană Casa de Eco-  
nomie Cluj, Chrissoveloni & Co. Paris,  
Chrissoveloni & Co. Viena

TELEFON:  
379, 62, 427, 980

## Industria Sarmei S. A. Cluj

Fabrica:  
Câmpia-Turdei

Fabricăm: Sârmă laminată, Fier de beton, Scoabe,  
Cue de tot felul, Sârmă arsă, arămită, Sârmă  
de oțel, Arcuri de mobile, Sârmă  
ghimpată, zincată, Agrafe.

Telefon: 4-40, 3-47 — Adresa telegrafică: „Ferrum“ Cluj

# Ardealul Juridic

**Revistă de Drept și de Unificare Legislativă  
Doctrină, Jurisprudență, Legislație comparată**

Revista apare numai odată pe lună, conținând însă un număr dublu de pagini ca în anii precedenți

Abonamentul pentru	Instituții și Autorități	700 Lei pe 1 an
:	Advocați	500 Lei pe 1 an
:	Magistrați	400 Lei pe 1 an
:	Un număr simplu	30 Lei
:	Un număr dublu	35 Lei
:	Un număr vechi	40 Lei

Redacția: Str. Calea Victoriei No. 53  
Telefon 590. Administrația: Str. Iuliu  
Maniu 8 (Radio Reclame România S.A.)  
unde se primesc abonamente și orice  
cereri de adf. Telefon 630

## In al zecelea an de apariție

Un mare român și neuitat protector al acestei publicațiuni \*) încheia ultimul lui salut de încurajare cu următoarele cuvinte:

„Privind la toate aceste străduinți pline de merit, bătrânul care a asistat la nașterea revistei „Ardealul Juridic”; care în mod constant la începutul fiecărui an nou i-a făcut urările sale însufleșite de cea mai curată iubire; și care acum — deși simte cum se deșiră ultimele rămășițe ale firului depănat pe mosorul vieții sale — profită de ocaziune și în ajunul noului an ce vine, cu toată căldura inimii sale, ce vibrează încă, strigă din depărtare unde la împins soarta celor ce poartă drapelul revistei:

Fiiți mândri de opera voastră din trecut, încordați-vă puterile pentru a continua calea urmată și în viitor; împrospătați-vă curajul din izvorul nescăcat al datoriei împlinite și fiți fără grijă că răsplata sforțărilor voastre își făurește mersul, încet, tainic dar sigur, în fața faptelor de merit! Înainte dar... și la mulți ani!”

Stegar al înălțării gândirii juridice românești pe aceste plaiuri, revista noastră, urmărește acest ideal și ca o justificare a însuși existenței noastre în aceste părți unite ale țării.

Promotori și animatori ai muncii și unei inițiative consacrate folosului general, trăind într-o vecinică încordare, obligați a fi totdeauna la datorie, robi apăsați de servitutea nobilă a muncii-utile celor mulți; este atât de greu să mai găsim Zăgazul trebuitor ca, odihnindu-ne o clipă spiritul să putem îmbrățișa perspectiva trecutului și să chibzuim asupra activității viitorului.

Popasul muncitorilor intelectuali și regăsirea lor cu ei însuși se produc, în mod tradițional, și în prilejul începerii fiecăruia dintre anii, cari vin, aducând pe aripile lor speranța, și cari pleacă lăsând ruinele decepțiunilor și chinul îndoelii.

Respectând un obicei statornic al acestei publicațiuni în relațiunile ei cu cititorii, vom privi o clipă trecutul și vom căuta să îmbrățișăm, atât cât este îngăduit minții noastre relative, viitorul.

„Ardealul juridic”, neconținut la datorie, neconținut luptând, apare, cu străduința sa de fiecare clipă pentru fixarea și întărirea ideii de Drept, înconjurat de prestigii

\*) Profesorul V. Dimitriu de la Universitatea din Cluj mutat la catedra de drept comercial din București și decedat anul trecut. A scris ultimul lui articol pentru „Ardealul Juridic” când revista treia în al șaptelea an de apariție în Ianuarie 1927.

și aureola, pe care, le dă începutul celui de al zecelea an de existență.

Insemnătatea acestei comemorări nu trebuie mărginită numai la existența proprie a revistei.

Cei nouă ani de existență; demnă și rodnică ai acestei publicațiuni, se confundă cu întreaga activitate juridică a Ardealului și cu nerăbdarea înfrigurată, cu care s'a așteptat și se așteaptă încă realizarea desăvârșită a operei de unificare legislativă. Revista noastră a fost în tot acest timp, tribuna dela care a răsunat ecoul concepțiunilor și nevoilor, reclamate de așezarea „Dreptății” în frumoasa și de Dumnezeu binecuvântata provincie românească a Ardealului.

Cu un curaj neobosit și cu un sănătos optimism, care sunt o reconfortantă excepțiune a indiferentismului și spiritului egoist de care e plină vremea noastră am știut deștepta căldurosul interes cu care lumea juridică de aci și din Regat, privește această publicațiune reușind a înfăptui minunea de a asigura existența ei materială într'un timp când toate preocupările nu păcătuiesc prin'un exces de idealism.

Revista nu s'a mulțumit numai cu o inserare simplă a deciziunilor judecătorești.

Rolul său ar fi fost cu desăvârșire șters, dacă ar fi imitat procedura unora dintre revistele de drept, ale căror coloane sunt un azil binevoitor pentru proza unor spețe banale sau pentru articole de doctrină lipsite de interes.

Activitatea noastră a fost metodică.

Spețele oferite publicității au servit într'o măsură ce nu poate fi de nimeni făgăduită la românizarea limbei de aci, au contribuit la alcătuirea unui vocabular juridic — științific și au constituit, în același timp, modele de redactare pentru obținerea unui stil judiciar limpede.

Materialul doctrinar a făcut obiectul unei deosebite preocupări din partea colaboratorilor.

Popularizarea codurilor locale, filtrând interpretării textelor prin spiritul specific românesc și critica comparată a legislațiunii unificate, alcătuiesc o notabilă și fecundă contribuție la progresul științei Dreptului.

Această muncă a avut repercusiuni fericite nu numai în sfera relativ restrânsă a lumii juridice.

Începutul timid și lacunar, până azi, făcut în opera de unificare generală este rezultatul acestor străduinți, promite din credința, că sistematizarea legislațiunii românești trebuie să vină cât mai repede și că, grație acestei sistematizări se va ajunge, mai ușor și mai sigur la unitatea de concepțiune și de suflet, care este cea mai esențială

condițiune pentru consolidarea Statului nostru.

Afirmam în numărul festiv al „Ardealului Juridic” apărut cu ocaziunea sărbătorilor împlinirii a zece ani dela Unire (No. 5 din 10 Maiu 1929), că toate marile procese etnice de coeziune a elementelor răspândite ale unui popor, din cauza vicisitudinilor Istoriei, au fost precedate de lupte date pe terenul intelectualității în scopul de a pregăti unitatea sufletească și că nici una din marile frământări și realizări istorice nu desmint acest adevăr.

Deasupra fricțiunilor zilnice, care despart temporar pe acei cari ar trebui să fie perfect uniți stă munca modestă a acestei publicațiuni, care pregătește prin crearea unității de concepțiune, conștiința unui ideal comun și de armonie generală.

Silințele idealiştilor îndrumători ai revistei noastre, alcătuiesc, totodată și un răspuns convingător dat acelor, care din spirit de reavoință sau critică excesivă, afirmă că activitatea noastră în teritoriile alipite nu are nici-o lature binefăcătoare.

Ce pildă mai înălțătoare de luptă desinteresată putem găsi, decât această obositoare inițiativă legată de atâtea sacrificii având de scop pregătirea spiritului colectiv, către idealul acela de justiție, care este cea mai desăvârșită dintre garanțiile de liniște și propășire. Acei cari muncesc pentru făurirea Ideii de Justiție, într'o epocă când ultragiul ei este o dogmă și o voluptate merită — socotim — încrederea datorită unor apostoli.

Pregătirea operei de dreptate este, — spunea un mare scriitor de drept — cea mai bună dintre acțiunile cu care un cetățean își plătește tributul ce datorează progresului general și asigură consolidarea țării sale, pe temelii, care să înfrunte furtunile și zgduirile, de care fatalitatea implacabilă a Istoriei nu scutește nici un popor, voind, par'că să-i încerce, pe această cale, vitalitatea în fața adversității și să-și dea seama în ce măsură merită dreptul la viață.

Anul de care ne-am despărțit a fost din nou crestat de doliul național. Moartea magistratului Regent Buzdugan a lipsit țara de încă o nădejde ce împrăștiase îngrijorarea pentru viitorul neamului.

Privit din punctul de vedere al preocupărilor noastre — unificarea legislativă și dreptul aplicat — în decursul anului expirat s'a legiferat mult.

S'au promulgat multe legi fiscale, mare parte modificatoare ale celor preexistente, altele inovatoare ca cea a evaziunii fiscale, legea timbrului, legea pensiilor, legile: actelor de stare civilă, legea minelor, legea monetară, autonomiei Monopolului Statului, Comerț și Industrie, Organz. pe baze economice a întreprinderilor statului, legea Inchiisorilor, Organizarea jandarmeriei, Organizarea Cooperăției Concordatului forțat, Autonomia C. F. R., Accelerării judecăților, politică generală a Statului, Contabilitate publică, Curtea de Compturi, Organizarea ministerelor, Regiei autonome a porturilor și căilor de Comunicație, Organizarea administrativă, Regia autonomă a poștelor, legea drumurilor, Creditul, a burselor, etc. și trei sau patru legi modificatoare a legii de organizare judecătorească.

Înșirând legiuirile a căror eficacitate se va controla prin rezultatele ce vor da după punerea lor în aplicare am subliniat legea de organizare judecătorească asupra căreia ne vom opri o clipă, această lege conținând principiile de selecționare și funcționare a celui mai select corp de funcționari, osatură de încredere în organizarea Statului nostru național și nădejdea de propășire a viitorului. Printre cele d'întâi unificate și extinsă încă din 1925

pe întreg teritoriul țării, legea aceasta a fost găsită nesuficient alcătuită pentru întreaga țară unită, probă că numai după unire, în anul 1925 a suferit trei modificări, una în 1926, alta în 1928; iar în cursul anului 1929 i-au trebuit alte patru modificări.

Conține multe dispoziții procedurale, cari n'au alt rost, decât a legifera tangențial cum s'a procedat ca printr'un singur articol să se extindă pe întreg teritoriul țării jumătate din procedura penală a vechiului regat.

Mare neajuns ce forțează pe magistrații din teritoriile alipite să aplice pe jumătate e lege de procedură penală prin interpretare în lipsă, de texte precise ce nu puteau fi detaliate într'un singur text dintr'o lege de organizare judecătorească.

În coloanele acestei reviste ne-am ocupat pe larg de astfel de neajunsuri, dar răul continuă și nu se va putea remedia decât cu ocazia unificării codurilor de procedură a căror înfăptuire o așteptăm.

Tot această lege a mai hotărât asupra unor drepturi câștigate conform legilor preexistente de magistrații din Ardeal relativ la salarizare, drepturi litigioase prin modul de a fi fost dobândite la un moment dat și cari sunt recunoscute astăzi prin bugetul anului în curs.

Fără a discuta astfel de drepturi ale celor câteva zeci de colegi de pe la tribunale sau Curțile de apel din Ardeal, constatăm doar că astfel de măririi de salarii nu s'au acordat tuturor colegilor aflați în aceeași categorie de vechime și muncă și sacrificii, iar formal cel puțin s'a consfințit o inechitate, care nu poate fi îndreptată altfel decât să se acorde reparația meritată prin dispozițiile noiei legi de organizare judecătorească, care și din acest punct de vedere nu poate întârzia.

Ceea ce însă ne întărește credința în înfăptuirea cât de curând a legii de organizare judecătorească, este cuvântul dat de către dl. Ministru al Justiției, marele protector al judecătorimei, care în raportul cu care a prezentat Camerei „Proiectul de buget al cheltuelilor Ministerului de Justiție pe anul 1930 spune următoarele:

„Reforma organizării judecătorești, pe care ne-am propus a o realiza și pe care Guvernul a și anunțat-o prin Mesagul acestei sesiuni, se găsește în perioada de pregătire și va forma obiectul unei deosebite legi ce se va prezenta în curând discuțiilor D-voastre.

„Prin această lege se va ataca întreaga problemă a organizării Justiției, astfel ca să se asigure în prim rând independența desăvârșită a magistraturii, iar în al doilea rând să se îmbunătățească starea materială atât a magistraților cât și a funcționarilor judecătorești prin înaintări pe loc și prin acordare de gradații.

Cheltuelile pe cari această reformă le va atrage după sine, se vor acorda în cursul executării bugetului prin deschideri de credite extraordinare“.

Criteriile viitoarei legi, ni le indică însuși dl. Ministru: independența magistraturii, și îmbunătățirea stării ei materiale relativ la modul alcătuirii unei legi de organizare judecătorească.

Cum s'ar putea asigura independența desăvârșită a magistraților decât punându-i la adăpostul oricăror tentații din afară ce privește perspectivele de avansare, ce să n'o poată aștepta decât exclusiv dela munca prestată și valoarea personală. Colegiile de recomandare a capacității judecătorilor s'au dovedit neeficace. Magistratura fiind un corp solidar și alcătuit pe trepte erarhice membrii lui componenți se apreciază reciproc din toate punctele de vedere netăgăduindu-se valorile. Recompensele ca și co-

reacțiunile trebuie sancționate înăuntrul corpului și doar măsurile spre executare de adus la cunoștința Ministrului.

Toți membrii corpului judecătoresc trebuie să fie inamovibili, chiar membrii parchetelor; după ce printr'un anumit stagiul și trecerea examenului de capacitate teoretic și practic, a pătruns în corp. Stagiul trebuie cerut fiecărui candidat în mod obligatoriu în fiecare regiune a țării și pe rând la fiecare instanță, cu cunoașterea legilor interpretative. Munca judiciară pe la instanțe trebuie reglementată prin lege, obligându-se judecătorii ce lucrează în colegiu să cunoască dosarele prin introducerea raportului oral pentru judecătoria tribunalelor și a Curților de Apel. Nu e admisibil ca un judecător să intre în ședință pentru a asculta întâi pe greșier controlând procedura și dosarul și a lua cunoștință de conținutul acestuia în Camera de deliberare. Numai astfel s'ar soluționa cât mai multe cauze reducându-se cele sorocite la numărul ce să se poată judeca. Ziua sorocită împrișinatului pentru judecare i se cuvine întreagă, de dimineață până seara. Pentru ce să se socoată ziua de judecată la instanță numai pe jumătate — tribunalele și Curțile începându-și activitatea după ora 12. Cea mai spornică activitate fiind de dimineață are avantajul că magistrații își păstrează sănătatea și atenția încordată, judecata putându-se urma și după amiază cu evitarea pentru împrișinări a amănărilor din lipsă de timp. Interesele avocaților și mai ales a celor din lipsă de timp, nu pot prima pe acele ale justiției și justițiabililor.

Numărul proceselor sorocite pentru o zi întrec mai totdeauna posibilitatea a fi judecate în cele cinci ore de lucru. Președinții să fie obligați a nu da termene la stăruință și peste numărul socotit potrivit orelor de muncă. Judecătorii nu pot fi obligați a lua ședință în fiecare zi de lucru, ascultarea pladoariilor și deliberările obosec și apoi lipsește timpul de redactare îngrijită a sentințelor ce nu pot fi prea mult lăsate în grija greșierilor.

Munca magistratului la instanță, redactarea îngrijită ca și soluțiile juridice rămase în picioare la instanțele de control, să fie riguros ținute în seamă de șeful instanței alcătuind titlul de merit pentru avansare și mai ales să se prevadă modalitatea avansărilor obligatorii conform vechimii în grad și materialului probatoriu ca valoare personală a judecătorului. Ar fi timpul ca să se isprăvească cu exordiu magistraților pe la instanțele superioare de recomandare și Minister în vederea secundărilor sau avansărilor. Fiecare membru al corpului judecătoresc să fie pus în cunoștință prin publicarea în Monitorul Oficial și din timp în timp a locurilor vacante, cari să nu poată fi ocupate decât prin merite probate prin documente, numele magistraților postulanți, fiind cuprinși în tabloul aflat la serviciul personalului din Minister.

Să nu se strângă la statul de serviciu al magistraților numai notele rele, dar și documentele ce să evidentieze valoarea, aptitudinile lor de serviciu, iar d-nii Miniștri să fie exact informați de către Directorul personalului când fac avansări în magistratură.

Munca extrajudiciară a magistratului, ca adnotări de sentințe publicate prin revistele de drept, cărți și articole de doctrină recenzii și studii comparate, etc. să fie un titlu de merit obligator de luat în considerație, la recompensa, activitatea judecătorului ne trebuind a se mărgini numai la soluționarea zilnică de procese, dar și la o contribuție de progres a științei dreptului și factor a unei dezvoltări progresive a activității juridice din țară.

Munca magistrului este în genere o muncă anonimă și deci ingrată. Marele public nefiind în măsură s'o cunoască și s'o aprecieze.

În multe hotărâri judecătorești se găsesc pagini de adâncă gândire și admirabilă elaborare a principiilor de drept. Sforțarea aceasta intelectuală, nu dă de obicei judecătorului decât satisfacțiunea abstractă a datoriei împlinite, deoarece nu este nimeni, care să cerceteze arhivele judecătorești, spre a vedea și a-și da seamă de munca pentru atingerea unui ideal de justiție.

Prin lege ar trebui obligate cel puțin Tribunalele și Curțile de Apel să-și aibă buletinele lor unde în mod obligatoriu să-și publice magistrații, pe lângă hotărârile lor cele mai bine redactate și scrierile juridice ale lor, buletine ce să se trimită gratuit de către Minister tuturor judecătorilor din țară.

Să se trimită tot gratuit magistraților revistele și cărțile de drept noi apărute și legile adunate spre a nu fi obligați judecătorii — cum se întâmplă astăzi — să prelungească deliberările sau să-și amâne pronunțările, pentru că nu se găsesc legile de cari au nevoie în colecția Monitorului Oficial descomplexată.

Fără posibilitatea unei manifestări publice, munca judiciară n'ar îngădui magistraților valoroși să-și pună în evidență intelectualitatea și să invedereze, că activitatea lor are o însemnătate, care trebuie apreciată în perspectiva largă a progresului juridic și utilității sociale.

Să se tranșeze prin lege uniformitatea lucrului prin grefe, astăzi existând moduri felurite de muncă prin birourile instanțelor după regiuni și de multeori după capriciul șefului.

Să se statueze relativ la funcționarea birourilor prezidiale, pentru desăvârșirea lucrărilor cărora se întrebunțează personalul de greș de multeori în mod arbitrar în detrimentul altor lucrări ale instanței Art. 245 din legea actuală vorbește de minută, adică de acele câteva rânduri ce conțin dispozitivul hotărârei, care se redactează grabnic în Camera de deliberare, se semnează de toți membrii complectului și de greșier și apoi acest dispozitiv se pronunță în ședință publică urmând ca sentința motivată să se redacteze în termen de 15 zile dela pronunțare.

Tribunalele din Ardeal nu cunosc procedeu minutelelor de ședințe, nimeni nu controlează această călcare de lege știut fiind că regulata alcătuire a complexului de judecată se controlează prin minută, acesta ar fi un exemplu. Lipsa de personal priceput prin greșele instanțelor din Ardeal obligă de multeori pe magistrați să presteze serviciu de greșier. Procesele verbale dresate de el personal în ședință este atacat de multeori în falș în instanțele de apel din lipsa de control suficient; se pierd dosare din lipsa de sancțiuni prevăzute în lege, pentru cei ce răspund de ele, dosarele nu se coase reglementar, etc.

Și dacă prin noua lege magistraților ca și personalului din greș li se vor cere atâtea condițiuni de pătrundere în corp, atâtea muncă, răspundere și comportare față de colegi și în societate, le trebuie acestor slujitori ai justiției și o recompensă echivalentă reglementându-se avansările după vechime pe loc, după clase și în același timp în titluri tot pe loc, în afară de funcțiile erarhice de avansare la instanțele superioare cari sunt puține și nu pot cuprinde pe toți cei cu drept la înaintare.

Toate aceste avansări prevăzute principial și în legea în ființă; dar numai pentru membrii parchetelor și jud. de ocol să fie prevăzute în sensul cuvântului Ministerial, pentru toți magistrații țării, spre a nu mai avea judecători

de tribunal sau de Curte cu câte 10—15 ani vechime în grad numai din lipsă de locuri.

Toate aceste avansări pe loc antrenând mărirea salariului într-o măsură mai mică a celor automate în grad și în măsură egală în titlu ca și a titularului ce funcționează efectiv la instanța superioară, vor avea darul să atragă în magistratură un personal cult, distins și de elită, care să restabilească pe deplin faima magistraturii române din trecut.

Redăm sub formă de propunere două tablouri norme de salarizare din cari se va putea pricepe și mecanismul avansărilor pe loc.

## Supliment A

Tabloul de lefuri pentru magistrați

Gradul	Funcția	Clasa	Salariu lunar Lei	Gradația de 3—4 ani	Indemnitatea de chirie lunară					
					I.	II.	III.	IV.	V.	
I.	Primpreședintele Casației . . .		70.000	6000	10.000					
	Președintele de secție, Procuror general dela Casație		60.000	5000	9000, 8000					
II.	Consilier casație . . .	1	50.000							
	Procuror ev. Primpreș. Curții de Apel . . .	2	45.000	4000	8000, 7000, 6000					
III.	Președinte Curte de Apel . . .	1	42.000	3500	7000, 6000, 5000, 4000, 3000					
	Procuror gen. Consilier . . .	2	38.000							
IV.	Procuror . . .	1	36.000							
	Procuror . . .	2	32.000	3000	7000, 6000, 5000, 4000, 3000					
V.	Primpreș. tribunal . . .	3	28.000							
	Președinte tribunal . . .	1	25.000							
VI.	Primprocuror . . .	2	22.000	2000	6000, 5000, 4000, 3000, 2000					
	Primprocuror . . .	3	19.000							
VII.	Judecător . . .	1	17.000							
	Procuror . . .	2	15.000	1500	6000, 5000, 4000, 3000, 2000					
VIII.	Primgreifer (jurist) . . .	3	13.000							
	Supleant . . .	1	12.000							
IX.	Ajutor de judecător . . .	2	11.000	1000	5000, 4500, 4000, 3500, 3000					
	Substituit . . .	3	10.000							
IX.	Asistent Curte . . .	3	10.000							
	Magistrat stagiar . . .	1	9.000							
		2	8.500	1000	4000, 3500, 3000, 2500, 2000					
		3	8.000							

1. Pentru membrii Curții de Casație nu adaos special de activitate 10.000 lei lunar, iar membrilor efectivi ai aceluiași Curții de câte 5000 lei lunar.

2. La indemnitatea de chirie; I. București; II. sediile Curților de apel din provincie; III. sediile tribunalelor (în afară de I, II); IV. comune urbane nereședințe de tribunal; V. comunele rurale.

3. Celor necăsătoriți li se cuvine numai 50% indemnitate de chirie iar din salariu li se scade 25% pentru fondul de ajutorare al văduzelor și orfanilor de magistrați.

## Supliment B

Tabloul de lefuri pentru funcționari și impiegați

Gradul	Funcțiunea	Clasa	Leafa lunară Lei	Gradația	Indemnitatea de chirie				
					I.	II.	III.	IV.	V.
I.	Primgreifer Curte de Apel . . .	3	13.000						
	Primdirector C. f. . .	2	15.000	1500	5000, 4500, 4000				
II.	Primadm. contabil . . .	1	17.000						
	Grefier C. de Apel . . .	3	10.000						
III.	Director C. f. Adm. contabil . . .	2	11.000	1000	4000, 3500, 3000, 2500, 2000				
	Adm. contabil . . .	1	12.000						
IV.	Grefier tribunal . . .	3	8.000						
	Aj.-grefier C. de Apel . . .	3	8.000						
V.	Secretar parch. gen. Aj.-director C. f. . .	2	8.500	400	3000, 2500, 2000, 1500, 1200				
	Aj.-Adm. contabil . . .	1	9.000						
VI.	Aj.-grefier tribunal . . .	3	6.500						
	Secretar parch. trib. Ajutor secretar parchet, Curte de apel . . .	2	7.000	400	3000, 2500, 2000, 1500, 1200				
VII.	Impieगत . . .	2	7.500						
	Impieगत . . .	3	5.100						
VIII.	Impieगत . . .	2	5.500	400	2500, 2000, 1500, 1000, 800				
	Impieगत stagiar . . .	1	6.000						
IX.	Impieगत . . .	2	4.500	300	2000, 1500, 1000, 800, 500				
	Impieगत stagiar . . .	1	4.500	300	2000, 1500, 1000, 800, 500				

Vezi și notele No. 2 și 3 dela suplimentul A.

Aceste tablouri le-am obținut prin bunavoință a unui înalt magistrat cu multă dragoste de carieră și care fără a ne afirma ceva precis avea aerul a ști că d-l Ministru al Justiției nu s'ar opune a le lua drept norme de salarizare pentru magistrați și personalul judecătoresc în noua lege de organizare judecătorească ce va elabora.

Sumele propuse nu sunt exagerate prin raport cu lefurile ce primeau magistrații înainte de război înmulțite cu 42 ca indice de scumpete a traiului. Este apoi de sine înțeles că la punerea în aplicare a noii legi în cursul anului, drepturile câștigate la vechime și deci la încadrare astfel a magistraților trebuie respectate, aceasta fiind înțelesul cuvintelor d-lui Ministru al Justiției reproduse mai sus când spune că „cheltuelile pe cari această reformă le va atrage după sine, se vor acorda în cursul executării bugetului prin deschideri de credite extraordinare“.

Cu aceste sentimente pentru magistratură „Ardealul Juridic“, care-și întemeiază activitatea pe colaborarea cât mai intensă a acesteia precum și a juriștilor din România întregită, pășeste în al zecilea an de existență cu încrederea, pe care i-o dă sprijinul moral și material al colaboratorilor și cititorilor, cărora le adresează cele mai căl-

duroase urări de bine și propășire în convingerea de mult formulată, că pentru cucerirea marelor idealuri, nici un sacrificiu nu este de prisos, nici o osteneală nu trebuie evitată și nici o decepție nu trebuie să ne abată din drumul, la capătul căruia se găsec triumful.

Vasile M. Dimitriu  
Consilier la Curtea de Apel din Cluj  
Director

## REZUMATE DE JURISPRUDENȚE

### Stabilite de instanțele judecătorești din Ardeal și Curtea de Casație și Curți de Apel

*Calea de atac trebuie calificată nu după denumirea ce i-o dă partea din proces, ci după conținutul ei, așa cum se dispune și în art. 491 Pr. c. Dacă sunt mai mulți descendenți obligați la alimentarea părinților, acestora li se va da echivalentul alimentării în bani.*

(C. de Apel Timișoara, Secț. I. Dec. N. C. 4399 29 Oct. 1929).

Sentința tribunalului Arad, a atacat-o reclamantul revizuitor cu „apel“, cerând reformarea sentinței, admiterea acțiunii de revizuire (reinoire) cu cheltueli. Ca motive arătate în acest script intitulat „apel“, că tribunalul greșit și cu călcarea normelor de drept a stabilit, că părâta numai alimentare în natură e obligată a-i da, căci acele norme ordonă, că intrucât alimentarea în natură este imposibilă pentru motive juste, celui îndreptățit trebuie să i-se dea contravaloarea alimentării, ori dânsul fiind căsătorit, aceasta este o împrejurare justă, care exclude obligământul lui de a se mulțumi cu alimentarea în natură.

Părâta a cerut respingerea apelului pentru motivele arătate în întâmpinarea înregistrată la 11 Martie 1928.

Curtea, examinând starea cauzei arătată de dosar, stabilește, că reclamantul fiind nemulțumit cu sentința tribunalului Arad, dată la 28 Septembrie 1926 cu Nr. Ca. 2623/22/1926, a atacat-o cu acțiunea de (reinoire) revizuire înaintând-o aceasta, în conformitate cu dispozițiunile art. 566 din Pr. civ. — la tribunalul care a dat sentința vătămătoare pentru interesele lui.

În urma acestei împrejurări și în vederea dispozițiilor din art. 574 Pr. c. în contra sentinței tribunalului, dată în procedura de revizuire, calea de atac este recursul în casare și nu „apelul“ de oarce aceia este dată de instanța de apel a cauzei și nu de cea primă, ori sentința instanței de apel numai cu recurs în casare poate fi atacată.

Cum însă calea de atac trebuie calificată nu după denumirea ce i-o dă partea din proces, ci după conținutul ei, așa cum se dispune și în art. 491 Pr. c., cum din scriptul intitulat de reclamant „apel“ se poate stabili în mod indubitabil, că reclamantul se plânge de călcarea normelor de drept existente, privitoare la îndeplinirea îndatoririlor și drepturilor la întreținerea părinților săraci și incapabili de agonisie. Curtea a considerat acest apel ca recurs în casare și găsind, că tribunalul a călcat norma mai sus arătată a admis recursul și a hotărât conform dispozițiilor, pentru că părțile de comun acord au expus în fața tribunalului că reclamantul a avut doi copii, unul era soțul părâtei, pe care acesta la moștenit, iar altul trăește și azi în Paris,

pentru că în astfel de împrejurări în urma normei de drept stabilită de jurisprudența constantă, care dispune, că dacă sunt mai mulți descendenți obligați la alimenta-

rea părinților, acestora li se va judeca echivalentul alimentării în bani, în cazul de față reclamantului trebuie să i se dea alimentarea reglementară, adică echivalentul ei în bani,

și cum tribunalul n'a stabilit starea de fapt în ceia ce privește cvantumul (suma de numerar) necesar alimentării reclamantului, a dat o sentință casabilă pentru omisiunea esențială, ce a comis-o și pentru stabilirea normei de drept expusă în cele ce preced (p. 5, 6 art. 30 legea Curții de Casație și Justiție).

Drept aceea Curtea a trebuit să caseze acea sentință și nefiind cazul prevăzut de art. 53 din legea pentru Curtea de Casație, a dispus în conformitate cu art. 52 din aceeași lege, îndrumând tribunalul la darea noiei hotărâri, care se va pronunța și în privința cheltuelilor de recurs, care anume dintre părți are să le plătească celeilalte,

Cvantomul acestor cheltueli a fost stabilit în conformitate cu dispozițiunile art. 543 Pr. civ. și art. 50 din noua lege de accelerare și tabloul onorariilor advocațiale.

\* \* \*

*Nu se poate da sentință în lipsă, că părâtu nu-i legal citat dacă la desbaterea anterioară, când s'a fixat noul termen, avocatul care s'a prezentat pentru părât nu avea procură și nici ulterior în termenul fixat spre acest scop n'a înaintat procura (Art. 442 și 506 Pr. c. a.)*

Sentința tribunalului Năsăud S. II. No. Ca. 2560/11/1928 din 30 Noemvrie 1928, ca instanță de apel, reclamantul a atacat-o cu recurs cerând reformarea sentinței tribunalului, respingerea apelului și obligarea părâtului la cheltuieli.

Reclamantul recurent invoacă ca motive de casare violarea art. 462, 477 pr. civ.; greșita aplicare a art. 442, 504/6 Pr. c. deoarece părâtu înaintând în acelaș timp și apel și opoziție contra hotărârii în lipsă dată de judecătoria de ocol la 26 Septembrie 1928, trebuia ca apelul să-l considere tot opoziție conf. art. 462 Pr. c. iar după art. 476 Pr. c. apelul contra unei hotărâri dată de judecătoria de ocol în conformitate cu art. 476 Pr. c. se poate face numai în caz dacă legea nu-l exclude: ori art. 477/2 Pr. c. spune că părâtu nu poate face apel contra sentinței ce se poate ataca cu opoziție.

Greșit apoi tribunalul a aplicat art. 504/6 Pr. c. a cărui aplicare are loc numai în cazul când hotărârea judecătoriei de ocol dată în lipsă nu se poate ataca cu opoziție.

Ori părâtu făcând opoziție, judecătoria a și fixat desbaterea de constituire, tribunalul trebuia deci să respingă din capul locului apelul părâtului ca inadmisibil obligându-l la cheltuieli.

Recursul e neîntemeiat.

În adevăr din lucrările dosarului se vede că la 26 Septembrie 1928, judecătoria de ocol a pronunțat sentință în lipsă, iar lipsa părâtului a motivat-o cu aceea că la un termen anterior a fost citat în regulă.

Având în vedere că părâtu contra acestei hotărâri a făcut apel pe baza art. 504/6 arătând că n'a fost citat în regulă, deoarece la termenul anterior din 7 Sept. 1928 s'a prezentat pentru părât numai avocatul Dr. Lazăr, dar neavând procură, cauza s'a amânat la 26 Sept. 1928, obligându-l a prezenta procura în 15 zile;

Că la 26 Sept. 1928 neprezentându-se nimeni, s'a dat hotărâre în lipsă; ori este evident că pentru acest termen părâtu nefiind citat personal judecătoria de ocol nu era în drept să pronunțe sentință în lipsă. Fapt e că reprezentantul părâtului a avut cunoștință de termenul des-

baterii anterioare când s'a prezentat fără procură din partea pârâtului, dar neputând-o înainta în termenul ce i s'a fixat și neprezentându-se la termenul de 26 Sept. 1928, evident că pârâtul nu a fost legal citat la această desbatere, deci rău s'a pronunțat sentința în lipsă contra sa;

Că față de această stare de fapt, Tribunalul a făcut bine aplicarea art. 442 și 504/6 Pc. considerând pe pârât nelegal citat, a desființat hotărârea judecătorească de ocol, netrimțând cauza judecătorească pentru a cita pe pârât în regulă numai după care să dea hotărâre.

Pentru aceste motive, recursul reclamantului nefiind întemeiat a trebuit a fi respins ca atare.

Cheltuieli pentru memoriul înaintat de reclamant la 7 Noemvrie 1928 bine tribunalului a încuviințat în cursul acestei cauze, deoarece acest memoriu privea alt recurs, adică cel înaintat la 2 Noemvrie 1928, ce a fost tranșat la 1 Decemvrie.

(C. de Apel Cluj. S. I, No. 265/929).

\* \* \*

*Intreținere provizorie. Instanța angajată pentru ordonarea traiului separat și acordarea întreținerii convenite soției, nu are să cerceteze vinovăția soților.*

DECIZIUNE: Curtea admite în parte apelul. Obligă pe W. I. No. 126 domiciliat în M., să plătească reclamantei W. C. născ. K. o pensie alimentară lunară de 200 (două sute) lei, cu începere dela 14 Ianuarie 1928, până la terminarea definitivă a procesului de divorț existent între părți.

Ratele deja scadente le va plăti într'o sumă, iar cele următoare în ziua întâia a fiecărei luni, în termen de opt zile sub sancțiunea executării.

Obligă pe pârât că în același termen să plătească reclamantel 840 lei cheltueli de apel.

Admite execuția provizorie.

#### M O T I V E

În procesul de divorț pendinte între părți, Tribunalul a ordonat traiul separat al soților pe timp de șase luni, conf. art. 99 alin. III legea XXXI:1894; prin hotărârea sa No. 704/10/1927 din 14 Ianuarie 1928, Tribunalul a dispus ca asupra cererii de pensie alimentară va decide odată cu hotărârea dată în fondul cauzei.

În urma apelului reclamantei, Curtea de apel Cluj, s. I. prin decizia Nr. 386/4/1928 din 3 Aprilie, a dispus ca prima instanță să procedeze la judecarea cererii de pensie alimentară formulată de soție.

Tribunalul citând părțile și în urma dovezilor aduse respinge cererea soției pentru motivul că soția ar fi mai bine situată materialmente decât soțul și că din dovezile administrate în pricina de divorț s'ar învedera și vinovăția reclamantei.

Contra acestei hotărâri reclamanta face apelul de față pe care Curtea îl găsește întemeiat.

Din depozițiile martorilor B. N. și G. M. ascultați de prima instanță, se constată anume ce avere au părțile și că averea ce soția are în folosință, dela părinții săi (2 jughere 1100 stj. pătrați neîntabulate însă pe numele său) îi aduce un venit de 1800 lei anul. Această sumă de sigur nu-i poate fi suficientă pentru întreținere.

În aceste condițiuni pensie alimentară se cuvine soției independent de starea materială a soțului.

Din depozițiile martorilor vorbiți se constată că și în fapt soțul are o avere cu mult mai mare decât a soției și anume opt jughere și 1328 stj. pătrați, avere care deși este grevată cu un drept de uzufruct în favoarea și a altor

persoane, nu este însă mai puțin adevărat că și soțul se folosește de acea avere.

Dacă chiar n'ar avea nici o avere și ar fi muncitor cu ziua soțul încă ar putea câștiga o suț de lei pe zi, preț curent astăzi suma din care ușor poate da pensia hotărâtă de Curte.

Date fiind dispozițiile art. 91 Cod. civ. austr. potrivit căruia soțul este obligat la întreținerea soției, date fiind dispoz. art. 102 legea XXXI:1894 și 674 pr. civ.; ținând seama de venitele respective ale soților așa cum se arată mai sus; de fapt că soțul are în sarcina sa și copiii rezultați din căsătorie — Curtea a fixat la 200 lei pensia cuvenită soției lunar.

În ce privește al doilea argument al Trib. că din procedura de dovedire ar rezulta și vinovăția soției, Curtea îl înlătură.

În instanța matrimonială angajată pentru ordonarea traiului separat și acordarea întreținerii convenite soției, nu este să se cerceteze vinovăția soților. art. 102 legea XXXI:1894 este categorică, spunând: „judecătorul fixează întreținerea potrivit raporturilor de avere și de câștig ale soților; ba chiar poate scuti pe bărbat de întreținere — bine înțeles ținând seamă de acele raporturi de avere.

În cazuri rare jurisprudența a admis acea scutire, când din procedura urmată s'ar constata că femeia are în timpul divorțului o purtare cu desăvârșire imorală — ceea ce nu este în specie.

Prin considerentul său tribunalul anticipează asupra hotărârii ce ar urma să aducă în fondul cauzei ceea ce nu se poate admite.

Execuția provizorie s'a admis pe baza disp. art. 415 p. 3 pr. civ. și 674 alin. 5.

Pensia alimentară s'a acordat cu începere dela data ordonării traiului separat; cheltueli de judecată pe baza art. 425 urm. pr. civ. și 508, cheltueli în cari intră și timbrele necesare la apel și taxele plătite.

(C. de Apel Cluj. S. II, N. C. 758/929).

\* \* \*

*Caracterul deciziei prin care procesul în baza art. 446 se declară stins. Părțile de comun acord pot să ceară re-deschiderea procedurii și după trecerea acestor trei ani de suspensie prevăzuți de ult. alin. al acestui articol.*

DECIZIUNE. Curtea confirmă deciziunea primei instanțe cu corectarea, că în fond consideră respinsă cererea, pentru motivele arătate întrânsa, totuși pe lângă corectarea stărei de fapt, că procesul n'a fost pus în pausare, ci prin decisul No. 1916/13/1923 din 5 Decemvrie 1928 a fost declarat stins în virtutea art. 446. Pr. civ.

și în vederea celor expuse în motivele apelului

pentru că dacă și este adevărat, că deciziunea No. 1916/13/1923 din 5 Decemvrie 1928, declară stins procesul și deci se presintă ca o deciziune, prin care procedura ar fi fost încheiată în fața instanței, totuși ea nu poate avea caracterul acelor decizii finale, despre care vorbește art. 424 alin. prim. Pr. c. decât numai la aparență, deoarece alin. ult. al art. 446 Pr. c. nu obligă instanța procesului să dea o hotărâre de stingerea procesului, deci să decidă sau să nu decidă și privitor la obligațiunea suportării cheltuielilor de către vreuna din părțile litigante, ci declară numai atât, că „trecând trei ani dela ziua de constituire a procesului, sau a desbaterei omise, procesul se va considera stins“, astfel că nefiind obligatorie declararea prin încheiere judecătorească a stingerei procedurii, deciziunea cu No. 1916/13/1923 din 5 Decemvrie 1928 în raporturile



juridice ale părților litigante n'are nici o consecință specială constitutivă, ci reprezintă mai mult o hotărâre de ordin administrativ și de regulament interior al serviciului; iar darea unei astfel de inutile hotărâri, nu poate să o ridice la puterea obligatorie a deciziunilor prevăzute de art. 424 Pr. civ. de a decide și asupra cheltuelilor;

pentru că în vederea acestui caracter al deciziunii conform jurisprudenței dezvoltate în jurul interpretării art. 446. Pr. civ. părțile în comun acord pot să ceară redeschiderea procedurii și după trecerea acestor trei ani de pauză, prevăzuți de ult. alin al art. mai sus citat ori pe lângă o astfel de interpretare a legii devine și mai clar, că deciziunea a cărei corectare a fost cerută și refuzată, nu poate fi înglobată între încheierile definitive de procedură, spre a fi avut instanța primă obligațiunea a decide și privitor la cheltuieli;

în fine pentru că conform jurisprudenței constante și a doctrinei în cazurile prevăzute de art. 446 Pr. c., nici una din părțile litigante nu poate fi obligată la suportarea cheltuielilor celeilalte părți, întrucât vina neredeschiderii procedurii și deci perimării ei o poartă ambele părți, din care motiv apoi este inechitabil să fie una sau alta obligată la suportarea cheltuielilor celeilalte, când alin. prim al art. 446 Pr. c., dă drept părții, care dorește în mod sincer terminarea procesului, să ceară continuarea lui și astfel să înlăture posibilitatea acestor norme de drept, forțând aplicarea art. 387, 424 Pr. c. și drept consecință și a normelor din art. 425, 426, 427—435 Pr. c. după cum va fi cazul.

(C. de Apel Timișoara. S. I, No. 2005/1929).

\* \* \*

*Dispozițiuni intermediare — cale de atac. — Cazuri de nulitate în cursul debaterii; menținerea lor la pronunțarea hotărârii. Judecarea lor separat de instanța superioară.*

Luându-se în deliberare recursul declarat de către apărătorul inculpatului N. M. I. în contra decisului trib. Cluj, S. II. No. 126, din 2 Iunie 1929, prin care s'a respins cererea apărătorului de a se transpune dosarul Curții de Apel pentru a se statua asupra cazului de nulitate declarat în cursul debaterii cauzei și motivat de faptul că nu s'a admis cererea apărării de a se acvira un dosar pentru funcționare;

Având în vedere că în conformitate cu dispozițiunile art. 300 din pr. pen. este esclusă calea recursului în contra dispozițiunilor intermediare luate de Președinte sau tribunal;

Având în vedere, că măsura tribunalului de a nu se cere dosarul cerut de apărare și de a nu se transpune dosarul Curții de Apel pentru judecarea cazului de nulitate declarat este o dispozițiune interemdiară luată în cursul procesului, urmează că recursul declarat este inadmisibil și deci urmează a se respinge;

Că, într'adevăr deși art. 378 din proc. pen. permite calea recursului în contra încheierilor tribunalului, acest text trebuie înțeles ca o expunere generală a principiului, dela care, însă art. 300 al. I. Pr. p. face excepțiune;

Având în vedere, mai departe că în conformitate cu dispozițiunile art. 382 al. I și II din proc. pen. părțile interesate pot declara în cursul debaterii cazuri de nulitate în contra procedurii tribunalului;

Având în vedere, însă, modul cum este redactat art. 382 pr. pen. rezultă în mod neîndoios că aceste cazuri de nulitate declarate în cursul debaterii, nu trebuiesc con-

fundate cu calea recursului, ele fiind numai niște proteste în contra procedurii instanței de judecată și care se înglobează apoi în însăși calea de atac declarată în contra sentinței finale;

Că, într'adevăr, din dispozițiunile art. 382 al. 2 Pp. rezultă că nulitățile săvârșite de instanță în cursul procedurii, trebuiesc relevate în același timp, sub sancțiunea de a nu mai putea fi relevate ulterior; iar din dispozițiunea aliniatului prim al aceluiaș text, reese că chiar dacă s'a declarat un caz de nulitate în cursul debaterii el trebuie menținut cu ocazia declarării căii de atac, sub sancțiunea pierderii lui;

Că, dacă cazurile de nulitate ar fi adevărate recursurile ele nu s'ar putea pierde prin nerepetarea lor la pronunțarea sentinței finale; iar, de altă parte ar trebui judecate în mod separat conform art. 379 pr. pen. ceiace ar avea ca rezultat tergiversarea continuă a judecării cauzei, lucru nedorit de legiutor și pentru a cărui înlăturare a înșirat dispozițiunea art. 300 al. I pr. pen.

De unde prin urmare se trage concluzia că aceste cazuri de nulitate — precum s'a zis mai sus — nu sunt și nu trebuiesc confundate cu calea recursului, ci trebuiesc considerate ca proteste, sau mai bine ca motive ale căii de atac, declarate însă cu anticipație.

Pentru aceste considerente Curtea: în numele legiilor a pronunțat următoarea închere: Respinge recursul ca inadmisibil.

(C. de Apel Cluj. S. III No. P. 2091/1929).

\* \* \*

*Acțiunea penală pentru tentativa crimei de înșelăciune pornită contra inculpatului și introdusă direct înaintea Tribunalului de părțile vătămate. Numai în acele crime care sunt de competența juraților, trebuie să se procedă potrivit disp. art. 135 și 212 și urm. din Pr. pen. rom., dar nu și în celelalte infracțiuni calificate crime de Codul penal ardelean.*

DECIZIUNE: Curtea respinge apelul inculpatului I. G. junior.

MOTIVE: Contra deciziunii mai sus indicate, prin care Tribunalul a admis în principiu acțiunea penală introdusă direct la Tribunal de reclamantele Lloydul-Român și altele, în contra inculpatului I. G. junior, pentru tentativa crimei de înșelăciune și a dispus citarea inculpatului, reclamantelor și martorilor și cererea dosarului cu No. P. 650/1928, conexat cu dos. No. P. 100/1929, dela judecătorul de instrucție al Cab. II. Tribunalul Arad a făcut apel în termen, inculpatul și a cerut reformarea deciziunii Tribunalului, respingerea acțiunii penale din oficiu și obligația reclamantelor la suportarea cheltuielilor, pentru următoarele motive rezumate:

Reclamanții au intentat acțiunea lor penală în baza al. 2 a art. 61 Pr. pen. rom. care dă dreptul părții vătămate să se adreseze de drept la Tribunal numai în materie corecțională. Cauza pornită de reclamanți prin acțiunea penală nu este corecțională, ci criminală, în care nu se putea adresa direct Tribunalului, deci Tribunalul nu are competența de a putea hotărâ în acțiunea reclamanților.

2. Reclamanții au intentat acțiunea penală la 12 Septembrie 1927. La acea dată era în curs în contra inculpatului, acț. publ. pentru infracțiunea din acțiune, înaintea judecătorului de instrucție cab. I, unde procedura a fost terminată cu ordonanța definitivă, după cum se constată din dosarul No. P. 650/1928 al celui cabinet, conexat în

prezent la dosarul No. 100/1929 al cab. II de instrucție Tribunalul Arad. Intentarea acțiunii penale în timp ce acțiunea publică e în curs este o imposibilitate juridică, din acest motiv deciziunea Tribunalului, prin care s'a ordonat desbaterea principală, trebuie să se reformeze și acțiunea ilegală a reclamantilor să se respingă.

3. Infracțiunea reclamată prin acțiune este decisă cu hotărâre judecătorească definitivă, deci formează „res judecata”, deoarece ordonanța definitivă, dată de judecătorul de instrucție asupra aceleiași infracțiuni, a rămas definitivă, prin urmare Tribunalul nu poate proceda în această cauză rezolvată cu hotărâre judecătorească definitivă.

4. Reclamanții în baza probelor așa zise noi, au făcut denunț în contra inculpatului la Parchetul Tribunalului Arad, tot pentru infracțiunea reclamată în acțiunea penală, acest denunț este în curs de cercetare la judecătorul de instrucție cab. II., în baza art. 45 Pr. pen., fiind și în prezent în curs, după cum se constată din dosarul No. 100/929, dela acel cabinet. Așa fiind acțiunea penală dela Tribunal nu putea fi pusă în curs în același timp și trebuia respinsă ca inadmisibilă.

5. Potrivit disp. art. 1 Pr. pen. procedura judecătorească penală poate fi pornită numai contra celui bănuit pentru crimă, delict sau contravențiune. Tribunalul are să examineze dacă există infracțiune, iar procedura judecătorească se poate porni numai dacă există infracțiune.

Mai departe susține că faptele înșirate în acțiune nu sunt infracțiuni, pentru motivele pe larg expuse în apel și conchide că pentru toate motivele invocate nu se poate ordona desbatere principală contra sa.

Curtea: Deliberând asupra apelului inculpatului;

Având în vedere că din disp. art. 135 și 212 și urm. pr. pen. rom. în vigoare în prezent pe întreg teritoriul țării, rezultă că numai în cauzele criminale care trebuiesc a fi supuse juraților, instanța nu poate fi legal sesizată de cât în modul prevăzut prin aceste dispozițiuni, adică după ce cauza a trecut pe la judecătorul de instrucție și pe la Camera de punere sub acuzare, care dă deciziunea de trimitere în judecată;

Având în vedere că prin disp. art. 15 din legea XXXIV 1897, pentru punerea în aplicare a procedurii penale din Ardeal, Banat, etc., sunt indicate de asemenea cauzele cari trebuiesc supuse juraților;

Având în vedere că în aceste dispozițiuni nu este cuprinsă crima de înșelăciune, pentru care reclamantele au pornit acțiune penală contra inculpatului, iar prin disp. art. 17 p. 1 din aceeași lege sunt date în competența Tribunalului toate crimele care conform art. 15 de mai sus, nu sunt de competența Curții cu Jurați;

Considerând că față cu aceste dispozițiuni și cu acele mai sus indicate din pr. pen. română, urmează că numai în acele crime care sunt de competența juraților, trebuie să se procedă potrivit disp. art. 135, 212 și urm. din pr. pen. rom., dar nu și în celelalte infracțiuni calificate crime de codul penal din Banat, dar care sub imperiul pr. pen. din Banat nu erau de competența juraților;

Considerând că față cu aceste dispozițiuni, deși prin disp. art. 61 al. 2 pr. pen. rom. în vigoare în prezent în întreaga țară, se prevede că numai în materie corecțională partea vătămată se poate adresa direct tribunalului cu acțiunea penală, totuși deoarece în sistemul codului penal român infracțiunea imputată inculpatului nu este calificată crimă, și nu se pedepsește cu pedeapsă criminală, ci este calificată și pedepsită cu pedeapsă corecțională, iar în sistemul cod. pen. Ardelean deși este calificată crimă și

este pedepsită cu pedeapsă criminală, totuși potrivit cu disp. pr. pen. ardelene, nu era de competența juraților, ci de a tribunalului, urmează că față cu disp. din pr. pen. rom. în vigoare în prezent să se admită că partea vătămată poate introduce acțiune penală direct înaintea tribunalului și pentru infracțiunile calificate crime de codul penal ardelean, dar care potrivit disp. din legea XXXIV: 1897 pentru punerea în vigoare a procedurii penale din Ardeal, nu erau de competența juraților ci de competența tribunalului și care în sistemul codului penal român nu sunt calificate crime, ci delict și pedepsite cu pedeapsa corecțională;

Că astfel fiind, primul motiv de apel, contra deciziunii tribunalului care a admis în principiu acțiunea penală pentru tentativa crimei de înșelăciune pornită contra inculpatului și introdusă direct înaintea tribunalului de părțile vătămate, este neintemeiat.

Având în vedere apoi, că deși este adevărat că potrivit principiilor rezultând din disp. procedurii penale, atât timp cât este pendinte acțiunea publică înaintea judecătorului de instrucție nu se poate da curs acțiunii penale introdusă de partea vătămată direct înaintea tribunalului, pentru aceeași infracțiune și tribunalul astfel sesizat este obligat să suspende judecarea acestei acțiuni până la pronunțarea definitivă a instanțelor asupra acțiunii penale introdusă la judecătorul de instrucție, în cazul când acțiunea publică a fost pusă în curs în mod legal și deși ordonanța definitivă a judecătorului de instrucție, poate constitui autoritate de lucru judecat, care poate fi invocată înaintea tribunalului sesizat de partea vătămată prin acțiune penală directă pentru aceeași infracțiune, totuși deoarece înaintea tribunalului nu se pot desbate aceste chestiuni și tribunalul nu se poate pronunța decât după ce a putut lua cunoștință de existența acestor lucrări și de conținutul lor, din dosarele respective, urmează că tribunalul n'a violat aceste norme de procedură atunci când prin decizia atacată a ordonat desbaterea la care a cerut să fie aduse dosarele dela Judecătorul de instrucție și la care desbatere se vor putea discuta toate finele de neprimire a acțiunii penale, ridicate de inculpat, iar tribunalul în urma cercetării actelor se va putea pronunța în cunoștință de cauză asupra temeiniciei incidentelor ridicate de inculpat deci nici al doilea, al treilea și al patrulea motiv de apel nu sunt întemeiate.

Având în vedere că toate celelalte motive invocate în apelul inculpatului, se referă la fondul acțiunii penale și considerând că fiind stabilit dreptul reclamantelor de a se adresa direct tribunalului cu acțiunea publică contra inculpatului, urmează ca tribunalul, după ce se va fi pronunțat asupra cauzelor de neprimire a acțiunii ridicate de inculpat, să examineze obiecțiunile referitoare la existența infracțiunii odată cu judecarea fondului acțiunii penale.

Pentru aceste motive, Curtea a găsit că apelul inculpatului contra deciziunii tribunalului este nefondat și pe baza disp. art. 379 al. 4 pr. pen. ardeleană, la respins.

(C. de Apel Timișoara. No. P. 2071/1929).

\* \* \*

### Curți de Apel

Contestație. — Titlu executor din Transilvania. — Executare în Vechiul Regat. Aplicarea legii din Transilvania în ce privește titlul și a legilor din Vechiul Regat, în ce privește formele din Vechiul Regat. — În materie de executare și formele ei, se face după legile de procedură din Transilvania, până la sesizarea Tribunalului Ilfov, iar

din acest moment, după legea de procedură civilă din vechiul Regat. — Prin urmare, e suficient ca în locul copiei de pe hotărârea investită cu formula executorie, să se trimeată spre executare decizia și ordinul de executare.

Asupra apelului făcut de Solomon Finkelstein, comerciant din București, contra sentinței Nr. 204/929 a Tribunalului Ilfov Secția Notariat, prin care s'a respins ca nefondată contestația făcută de același, contra executării deciziei din 9 Ianuarie 1929, a Tribunalului Alba, S. II-a executarea cerută de Gustav Dahinten, fabricant din Sebeș-Alba;

Având în vedere susținerile părților, actele și lucrările din dosar;

Având în vedere că, din lucrările dela dosar, rezultă că în speță se execută o hotărâre a Trib. Alba, confirmată de Curtea de Apel din Cluj, și că executarea ei se face prin comisie rogatorie la Trib. Ilfov;

Că așa fiind, e indiscutabil că, în tot ceea ce privește executarea și formele ei, ea trebuie să se facă după legile de procedură din Transilvania până la sesizarea Trib. Ilfov, iar din acest moment după legea de procedură civilă din vechiul Regat;

Având în vedere că, în tot ceea ce privește executarea și formele ei, ea trebuie să se facă după legile de procedură din Transilvania, până la sesizarea Tribunalului Ilfov iar din acest moment după legea de procedură civilă din vechiul Regat;

Având în vedere că, conform art. 1 alin. I și 2 alin. I legea procedurii de execuție din 1881, cu modificările ei, hotărârile Curților de Apel se execută de Tribunalele cari au judecat cauza în primă instanță; că, conform art. 11 și 12 din aceeași lege, instanța ordonă executarea, dând o decizie prin care se arată precis creanța cu accesoriile și cheltuielile ei, această decizie servind și ca titlu executor și ca ordin de executare;

Având în vedere că, din lucrări se constată că Trib. Alba S. II-a, a dat la 9 Ianuarie 1929, decizia sa de executare Nr. 7786, în care se cuprinde tot ceea ce apelantul are să plătească intimatului în baza deciziei Curții de Apel Cluj cu Nr. C. I. 2131-25/927; că intimatul a cerut executarea acestei decizii la Trib. Ilfov S. Notariat, cu petiția înregistrată la Nr. 7947 din 1929, care a dispus executarea;

Că așa fiind, în ceea ce privește titlul executor, ordinul de executare și sesizarea instanței din București, s'a făcut cu apărarea formelor prescrise de legea de execuție din 1881, ce-și are aplicația în circumscripția Tribunalului Alba;

Având în vedere că, executarea sus-zisei decizii, care e corespondentul titlului executor și al ordinului de executare din procedura civilă română, s'a început de Portăreii Trib. Ilfov, prin somația de plată Nr. 7002 din 8 Februarie 1929, în urma adresei de executare Nr. 2800/929 a Tribunalului Ilfov, Secția Notariat;

Având în vedere că, din cuprinsul sentinței rezultă că s'a înmănat debitorului odată cu somația și decizia Nr. 7786 ce se execută;

Că așa fiind, au fost satisfăcute cerințele art. 387 și 388 proc. civilă, cari prescriu că odată cu somația trebuie înmănată datornicului și copia titlului ce se execută;

Având în vedere că, conform principiilor de procedură, nu se poate susține că Trib. Alba era obligat în speță, fiindcă debitorul locuiește în București, să aplice regulile de procedură civilă română, privitoare la investirea și ordonarea executării hotărârei sale și a celei pronunțată în apel;

Având în vedere că apelantul susține că a intervenit între el și apelant o convenție verbală prin care acesta s'a obligat să nu facă executarea până la soluționarea recursului, ce pretinde că a făcut;

Având în vedere că această convenție nu a fost dovedită;

Având în vedere că apelantul mai susține că Trib. Ilfov S. Notariat nu a fost legal investit cu executarea, investire ce s'a făcut printr'o simplă cerere a intimatului;

Având în vedere că conform art. 12 legea de executare din Transilvania, creditorul, pentru executarea ce vrea să facă, se poate prezenta singur la instanța de executare, cum s'a făcut în speță, deoarece prin decizia de executare, Trib. Alba a arătat locul de executare, iar conform proc. civile române, în acest loc, la București, instanța competente să execute e Tribunalul Ilfov Secția Notariat;

Având în vedere motivele de drept și de fapt ale sentinței apelate, cari sunt juste și suficient motivate;

Că așa fiind, apelul este nefondat. Pentru aceste motive Curtea respinge apelul.  
(Curtea de Apel București, S. II Dc. Nr. 549, 2, XI. 929).

\* \* \*

### Curtea de Casația

Ministerul public prin concluziile ce pune în fața Camerei de punere sub acuzare nu poate desinvesti această instanță odată ce este sesizată cu judecarea unui apel. In conf. cu dispoz. art. 100—101 pr. penală extinsă și în Ardeal, mandatul de arestare este nul dacă nu arată: fapta preveniului, cauza, ce a provocat mandatul, calificarea faptului și pedeapsa prevăzută de codul penal.

Având în vedere că prin decizia No. 204/928, Camera de punere sub acuzare de pe lângă Curtea de Apel Cluj, admitând apelul Primului Procuror al Tribunalului Turda, a reformat jurnalul No. 125/928 al aceluși Tribunal prin care au fost infirmate mandatele de arestare No. 2609-2614 și 2637/928, emise de judecătorul de instrucție în contra preveniților A. Crăciunaș, Șt. Barothi și J. Schweitzer, a decis menținerea acestora în stare de arestare.

Având în vedere că în contra acestei decizii au declarat recurs inculpații;

Văzând motivul întâi de casare în următoarea cuprindere:

„Violația principiului indivizibilității Parchetului“.

1). „In fapt Tribunalul Turda, a infirmat mandatele de arestare ale recurenților, emise de cabinetul de instrucție al aceluși Tribunal, iar Parchetul Tribunalului Turda, a făcut apel. Onoratul Parchet General al Curții de Apel Cluj, pe baza unor acte noi, declară că nu-și însușește și deci retrage apelul introdus de Parchetul Tribunalului Turda, totuși Onorata Cameră de punere sub acuzare — astfel — desinvestită — statuează în fond și reformând jurnalul primei instanțe ordonă menținerea în arest preventiv a recurenților.

„In drept: Susținem că prin acest procedeu s'a violat principiile mai sus menționate, întrucât nu ne aflăm la desbaterea în fond, unde instanța nu era ținută de retragerea apelului Parchetului, adică nu era desinvestită.

„Indivizibilitatea parchetului este o ficțiune potrivit căreia Ministerul public, indiferent de cine lucrează în numele lui, apare ca o singură persoană. Deci Parchetul a făcut apel, Parchetul și-l retrage.

„Un alt principiu care guvernează materia este că... „les Chambres d'accusation ne peuvent proceder aucun acte d'instruction par elles-mêmes...“ (F. Helie V. pag. 292).

„Este de asemenea de principiu că Ministerul public

este parte în proces și că situația părților trebuie să fie același, adică cu aceleași drepturi și aceleași datorii.

În lumina acestor principii să examinăm situația falsă în drept la care duce soluțiunea Onoratei Camere de punere sub acuzare;

„Să admitem ipoteza că un inculpat eliberat pe cauțiune face apel la Camera de punere sub acuzare, cerând eliberarea pur și simplu — adică fără cauțiune. În ziua desbaterii — prevenitul își retrage apelul... Poate Camera pe motiv că a fost odată sesizată să decidă eliberarea fără cauțiune? Credem că nu, pentru că prin retragerea apelului, această instanță a fost desinvestită, iar dacă totuși a decis în acest sens, soluțiunea sa este dată cu exces de putere, cu violarea principiului anunțat mai sus, adică a lucrat par elle-même... Dacă aceasta este exact și dacă Ministerul public este parte (ceea ce este indiscutabil) atunci și el poate să își retragă apelul și prin aceasta desinvestește instanța.

„Critica doctrinei în contra Ministerului public ca parte a fost tocmai că este privilegiat față de inculpat, ori, prin deciziunea atacată se ajunge la resturnarea principiului; creindu-se precedentul că parchetul nu numai că nu are mai multe sau aceleași drepturi, dar are mai puține.

„Soluțiunea este criticabilă și prin aceea că Parchetul General ar avea mai puține drepturi decât Parchetele de Tribunal.

„Ori, dacă este adevărat că Parchetul General poate îndruma, opri concluziunile procurorilor, este logic și conform principiilor enunțate și corolarul că Parchetul General poate revoca apelul Parchetelor în sub ordine, în sensul că instanța de cercetare sau instrucțiune (cum este Camera) trebuie să ia act de nesustinerea sau revocarea apelului.

„Este iar de reținut că suntem în excepția procedurii penale locale unde drepturile parchetului sunt conforme cu susținerile noastre. (Art. 42.323 pr. p. A.) adică nu ne găsim în fața instanței de fond, când o cale de urmărire nu mai poate fi închisă prin concluziunile ministerului public, cum este în procedură penală Rom. (vechiul regat), ci în perioadă preliminară de dirijat a cercetărilor și de asigurarea ordinii publice când nu este vorba de retragerea acțiunii publice, adică a apelului la fond.

„Deci în mod greșit și prin exces de putere Onorata Cameră ne-a judecat prin analogie cu drepturile parchetului în fața instanțelor de fond în vechiul regat, deși procedura desbaterilor în fond nu s'a extins încă în Ardeal. Pentru aceste motive, deoarece Onorata Cameră, deși desinvestită, totuși, a statuat par elle-même cu exces de putere și violare principiilor arătate mai sus, cerem casarea fără trimitere...

„Având în vedere că prin art. 314 și urm. legea de organizare judecătorească s'au extins pe ziua de 1 Sept. 1925, pe întreg teritoriul țării, dispozițiunile codului de procedură penală, relativ la poliția judiciară, atribuțiunile ministerului public a judecătorilor de instrucție, a Tribunalului corecțional ca instanță de confirmare sau infirmare a mandatelor de arestare precum și acele referitoare la atribuțiunile camerei de punere sub acuzare; abrogându-se totodată prin art. 320 al. 2 al susmenționatei legi, acele părți din procedurile penale regionale și alte legi ordonanțe, etc., privitoare la organizarea ministerului public, judecătorilor de instrucție și Camera de punere sub acuzare, în toate dispozițiunile contrarii acestei legi.

„Că față de susmenționatele texte, cauza aflându-se

în faza instrucțiunii, Camera de punere sub acuzare sesizată fiind prin apelul Primului Procuror, urma să-l soluționeze conform dispozițiilor procedurii penale române.

„Având în vedere că în conformitate cu principiile generale, de procedură, care guvernează materia exercitărei atribuțiilor ministerului public, acțiunea publică este a societății ministerului public având numai exercițiul ei, neputând, ca orice mandatar, să renunțe la ea și prin modul acesta să o stingă, sau să desinvestească instanța.

„Că ministerul public, în calitatea sa de organ al legii, poate să pună concluziuni în favoarea inculpatului, adică în contra acțiunii publice deschisă de el, ori în contra unei căi de atac pe care a declarat-o atunci când o găsește nefondată, însă orice acțiune publică odată deferită instanței, nu mai poate fi sustrasă de sub deliberarea și hotărârea proprie a judecății.

„Că deci, Camera de punere sub acuzare, în conformitate cu legea a considerat concluziunile Parchetului General, prin care acesta arăta că retrage apelul parchetului Tribunalului drept concluziuni de respingerea apelului, și a judecat în fond cauza, întrucât după cum s'a arătat mai sus, o asemenea cerere, nu era de natură a desinvesti instanța.

„Că astfel fiind primul motiv de casare dovedindu-se nefondat, urmează a se respinge.

„Văzând motivul II de casare în următoarea cuprindere:

2). „Violarea art. 101 pr. Pen. R. nemotivarea mandatelor de arestare No. 2609, 2614 și 2637/928 emise de cabinetul de instrucțiune nu conțin faptul material comis de recurenți și nici raportul cu legea penală, și se mulțumesc a spune: „... prin amăgiri au indus în eroare pe asigurații beneficiari pentru folosul material...” adică se reproduce definiția înșelăciunii din art. 50 Np. c. p. A. „Motivarea în sensul art. 101 pr. p. R. este că faptul material comis de prevenit să fie descris în mod succint, ce anume fapt s'a comis; în ce împrejurări și asupra cui a fost săvârșit.

„Cas. II decizia No. 1307/919.

„Ar fi iluzorie obligațiunii motivărei prev. de art. 101 pr. p. R. și mai ales sancțiunea nulității, dacă s'ar admite numai parafrizarea textului penal ca în speță. Ceea ce pretinde legea prin art. 101 pr. p. R. este ca mandatul de arestare să dea prevenitului indicațiuni suficiente asupra faptului ce i se impută, pentru a-l pune de a-și pregăti apărarea Cas. II decizia penală No. 442 jur. Rom. 10/928 și totodată să se dea posibilitatea unei cenzurări din partea instanțelor superioare.

„Această chestiune a nulității mandatelor de arestare p. nemotivare (art. 101 pr. p. R.) deși am ridicat-o prin memoriul nostru depus la Onorata Cameră, totuși, în deciziunea atacată nu se discută această nulitate.”

Având în vedere că mandatele de arestare No. 2609-2614 și 2637/928 emise de Jud. de Instrucție al Tribunalului Turda, și a căror anulare se cere, sunt nemotivate cu aceea că primii doi inculpați, unul în calitate de președinte iar altul în calitate de director al S. A. „America” din Turda, în mai multe rânduri au căutat a dobândi foloase materiale pentru ei, prin amăgiri și induceri în eroare, a asiguraților beneficiari, cărora le-au cauzat daune materiale, iar ultimul inculpat, ca în calitate de contabil al Soc. America, a falsificat în mod sistematic cărțile și registrele societății pentru a ascunde starea adevărată după plățile făcute la registru.

Considerând că potrivit dispozițiilor art. 100—101

pr. p. R. mandatul de arestare trebuie să fie motivat și să cuprindă sub sancțiunea nulității: 1. faptul pentru care prevenitul este urmărit; 2. cauza care a provocat mandatul, 3) calificarea faptului și 4. pedeapsa prevăzută de lege.

Considerând dar că unul din elementele esențiale pentru validitatea mandatului de arestare, este arătarea faptului material comis de prevenit, și care a determinat emiterea mandatului, trebuind a fi descris în rezumat, arătându-se faptul pe care l'a săvârșit, asupra cui, prin ce mijloace, în ce împrejurări și în ce scop, pentru ca din această succintă expunere să se poată vedea pe de-o parte de instanțele superioare, dacă faptul pentru care prevenitul a fost arestat se încadrează în dispozițiunile textului din c. p. invocat în mandat, iar pe de altă parte pentru a da arestatului posibilitatea de a opune mijloacele legale de apărare cu privire la valabilitatea sau oportunitatea măsurii de arestare luată contra sa.

Considerând că în speșă mndatele de arestare emise în contra primilor doi recurenți, conțin drept motivare, transcrierea elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 50 N. p. text pe baza căruia jud. de Instrucție califică apoi infracțiunea, fără a arăta însă cu nimic, prin ce anume manopere, în contra căror persoane au comis faptul, și care au fost daunele cauzate, această din urmă împrejurare fiind indispensabilă conform art. 380 c. p. pentru a se stabili dacă infracțiunea e crimă sau delict.

Că mandatul de arestare emis în contra celui de al treilea inculpat, nu arată ce nume a falsificat din registrele societății, scopul pentru care a făcut aceasta, mărirea prejudiciului și în daună cui a fost cauzat.

Considerând că după cum s'a arătat mai sus, mandatele de arestare emise în contra recurenților ne intrunind toate condițiunile cerute de art. 100/101 pr. pen. sunt nule și în consecință recursul urmează a fi admis și a se casa fără trimitere deciziunea No. 204/928 a Camerei de punere sub acuzare de pe lângă Curtea de Apel Cluj.

Pentru aceste motive, Curtea, în numele legii! Admite recursul declarat de inculpații Crăciunaș Augustin, Barothi Ștefan și Schweitzer Ion, în contra deciziunii No. 204/928 a Camerei de punere sub acuzare de pe lângă Curtea de Apel Cluj.

Casează fără trimiterea, susmenționata decizie.  
(Cas. II Dec. Nr. 9251/928).

*Dispozițiile art. 390 pr. p. în vigoare în Ardeal cu privire la motivarea apelului nefiind prescrise sub pedeapsă de nulitate pronunțată, o deciziune casabilă Curtea care respinge ca nemotivat un asemenea apel.*

Asupra recursului făcut de Parchetul General de pe lângă Curtea de Apel Cluj, împotriva încheierii No. P. 164/7-1925 din 27 Martie 1925 a acelei Curți;

Având în vedere, că prin această hotărâre, Curtea de Apel a respins în temeiul art. 390 proc. pen. apelul făcut de Parchetul Tribunalului Turda contra sentinței No. P. 644/6—1924 a Tribunalului Turda și prin care inculpatul Vasile Curtea, a fost achitat, în baza art. 326 p. 2. p. p. de sub acuzarea infracțiunii prevăzută de art. 310 c. pen.

Având în vedere, că recurentul își întemeiază recursul său pe dispozițiunile art. 384 p. 9. p. p. și pretinde că, instanța de apel, respingând apelul susmenționat pentru motivul, că apelantul nu s'a conformat dispozițiilor art. 390 și 391 proc. pen. a interpretat greșit acest text de

lege, dând astfel o hotărâre casabilă;

Având în vedere, că din lucrările dela dosar se constată că apelul în chestiune a fost declarat de Ministerul Public, fără arătarea vreunei cauze de nulitate, apelantul mărginindu-se a declara că face apel din cauză că inculpatul a fost achitat.

Având în vedere art. 390 din proc. pen.

Considerând, că deși se prevede prin acest text de lege că apelantul trebuie să arate lămurit contra cărei dispozițiuni a sentinței primei instanțe înțelege a face apel și să invoace în acelaș timp și cauza de nulitate pe care își întemeiază apelul său, cum însă aceste dispozițiuni nu sunt prevăzute de menționatul articol și nici de vreun alt text de lege, sub pedeapsă de nulitate, partea nu poate fi decazută din dreptul de a se da curs apelului, dacă nu s'a conformat acelor dispozițiuni mărginindu-se a anunța apelul;

Că, deci, Curtea de Apel respinge ca nemotivat apelul în chestiune pentru motivul, că apelantul nu a satisfăcut cerințelor art. 390 p. pen. a interpretat greșit acest text de lege, așa că recursul de față se găsește întemeiat.

Că, de aceea, hotărârea adusă în recurs urmează a fi casată, și a se dispune în instanța de apel să judece afacerea în fond;

Pentru aceste motive, Curtea în numele legii! Admite recursul declarat de dl. Procuror General al Curții de Apel Cluj;

Casează încheierea No. P. 164/7—1925 din 27 Martie 1925 a acelei Curți și prin care a fost respins apelul declarat de Ministerul Public contra sentinței No. P. 644/6-924 din 10 Octomvrie 1925 a Tribunalului Turda;

Dispune trimiterea dosarului Curții de Apel Cluj; pentru că această instanță să judece afacerea în fond;

(Cas. II. Dec. Nr. 1981/926).

*Procedura de moștenire. — Cari sunt măsurile de asigurarea moștenirii. — Aplicațiune.*

În conformitate cu disp. art. 90 și 91 din procedura de moștenire (legea XVI din 1894) în cursul procedurii de moștenire chiar și înainte de venirea cazului îndrumării la proces, odată cu îndrumarea, sau și după aceasta, judecătoria succesorală este datoare să îngrijească ca averea rămasă să fie asigurată contra ocupațiunii, tănuirii, risipei sau stricăciunii, și în acest scop la cererea vreunui rezervatar sau a unuia al cărui drept de moștenire este probabil; dacă părțile în această privință nu au căzut de acord, pentru asigurarea și administrarea moștenirii, judecătoria competentă pentru procedura de moștenire, va putea ordona sechestrarea moștenirii, dispozițiunile de asigurare urmând să fie limitate după împrejurări asupra părții de moștenire reclamate de cei care le-au cerut sau asupra imobilului legat.

În speșă, față de constatările de fapt stabilite de Tribunal, cari în conformitate cu disp. art. 534 pr. civ. servesc de bază și acestei instanțe nefiind în contradicere cu conținutul dosarului, Tribunalul a făcut o bună aplicațiune a citatelor texte de lege, când a ordonat sechestrul asupra averii mobile și imobile rămase în succesiunea defuncțiilor specificată prin dispozitivul încheerii, motivând suficient ordonarea acestui sechestrul prin necesitatea de a se asigura și conserva averea succesorală, care ar fi periclitată dacă ar rămânea în posesiunea singură a recurentei, care este interesată în proces și al cărei drept de ereditate încă nu este definitiv fixat, fiind încă în curs procesle pentru invalidarea testamentului verbal și a contractului pe care și bazează dreptul de moștenire.

**Revendicare de mobile. Condițiuni de admitere în cazul când obiectul mobil a fost dobândit cu titlu gratuit. Chestia bunei sau relei credințe a posesorului este indiferentă.**

Potrivit paragr. 367 c. c. g. l. revendicarea unui lucru mobil, nu este posibilă dacă posesorul de bună credință dovedește că l'a cumpărat dela licitație publică, sau dela o persoană ce avea căderea de a negocia astfel de lucru, sau cu titlu oneros dela acela căruia însuși reclamantul i-a încredințat lucrul spre întrebuințare, spre păstrare sau pentru orice alt scop.

Posesorul de bună credință fiind însă apărat numai în cazul în care dovedește că a dobândit lucrul revendicat, cu titlu oneros urmează de aici, că în ipoteza în care stabilește că lucrul a fost dobândit cu titlu gratuit, acțiunea în revendicare este admisibilă, indiferent dacă posesorul este de bună sau rea credință.

În speță, Curtea de Apel, nu s'a preocupat de această chestiune esențială ci, s'a mărginit să arate că pretențiunile reclamantului nu sunt justificate atâta timp cât se constată că bijuteriile sunt daruri de nuntă — paragr. 1247 c. c. g. l. — și că intimata este în drept să le dețină mai departe, fiindcă nu s'a stabilit că ar fi avut cunoștință că acele bijuterii aparțineau primei soții a fostului său soț.

În asemenea condițiuni, deciziunea pronunțată este greșită în drept și nemotivată în fapt, deoarece Curtea de Apel, trebuia în prim loc să stabilească dacă în adevăr, bijuteriile constituiau proprietatea autoarei reclamantului și această constatare era indispensabilă rezolvării litigiului; căci în caz afirmativ față cu principiul dedus din paragr. 367 c. c. g. l. că revendicarea este admisibilă în contra posesorului chiar de bună credință — dacă lucrul mobil a fost dobândit cu titlu gratuit, acțiunea devenea fondată.

(Cas. I, dec. 759 din 8 Aprilie 1929.)

**Succesune. Creditorii succesunii pot acționa pe erezi și înainte de a li se fi predat succesunea. Condiție cu privire la persoana erexilor și la averea lăsamântară.**

Potrivit normelor generale de drept ereditatea este continuarea personalității materiale a decesorului și din momentul morții decesorului se deschide dreptul de ereditare al eredelui și în acest moment eredele devine și posesor asupra eredității sale și tot așa și legatarul asupra legatului său.

Așa fiind, în ce privește lăsamântul, pe decesor îl reprezintă eredele, iar dacă sunt mai mulți erezi, înainte de predarea averii lăsamântare pe cale judecătorească îl reprezintă toți erexii.

Prin urmare, de aci rezultă că creditorul debitorului decedat poate să-și valorifice creanța și înainte de predarea lăsamântului erexilor, dar cu condițiunea de a chema în judecată pe toți erexii decesorului și anume pe cei cunoscuți personal, iar pe cei eventuali necunoscuți, prin curator.

Afară de această condițiune însă, potrivit normelor de drept în vigoare, fie înainte sau după predarea lăsamântului, creditorul mai are sarcina de a indica și, în caz necesar, a și proba din ce averi sau valori constă lăsamântul, ce averi au trecut la erezi și din care anume voește a se îndestula; toate aceste chestiuni trebuie lămurite în cursul procesului, iar în sentință trebuie indicată averea ce servește ca bază de îndestulare a creditorului, pentru a se evita astfel eventualele complicațiuni și divergențe la

executarea sentinței.

Așa fiind și întrucât în speță se constată că testamentul defunctei Stan Maria a fost redactat de recurent, aceasta a fost în drept să-și valorifice creanța pentru acea redactare și înainte de predarea lăsamântului erexilor.

Prin urmare, instanța de apel nu putea respinge acțiunea în cauză ca prematură fără violarea normelor arătate mai sus și în consecință unicul motiv învoțat de recurent fiind întemeiat, cererea de reviziune de față urmează a se admite și a se casa sentința atacată, iar cauza a se trimite aceleiași instanțe de apel spre o nouă judecare în fond.

(Cas. I, dec. 912 din 20 Aprilie 1929.)

**Recurs. Tardivitate. Actul care determină începerea termenului de recurs. Comunicarea hotărârii făcută în acest scop. Inoperarea oricărei alte comunicări sau proceduri făcute în alt scop.**

În conformitate cu art. 33 din legea Curții de Casație, termenul de recurs începe a curge dela comunicarea hotărârii ce se atacă. Prin urmare, orice altă formalitate de procedură s'ar efectua în afară de aceea a comunicării în vederea curgerii termenului de recurs, cum ar fi bunăoară somațiunea de executare la care s'ar adăoga și copia hotărârii a cărei executare se cere, sau facerea unei opoziții, etc., nu pot determina începerea termenului de recurs, ele nefiind făcute în scopul de a produce un asemenea efect juridic.

În speță, se ceruse respingerea recursului ca tardiv, invocându-se, în prim rând, că odată cu somația de executare a sentinței adusă în recurs, se comunicase și copie depe această sentință și că dela această comunicare trecuse mai mult de 30 zile până la facerea recursului, iar în al doilea rând se susținea că recurentul a pierdut termenul de recurs și prin aceea că făcând opoziție contra aceleiași sentințe, — opoziție respinsă ca inadmisibilă, — termenul de recurs care se pretinde că începea a curge la introducerea opoziției, a expirat. Incidentul de tardivitate a fost respins.

(Cas. I, deciziunea Nr. 748, din 1929.)

**Recuzare. Instanțe arbitrale din noule ținuturi. Textele aplicabile în această materie după 1 Ianuarie 1926.**

Pentru aplicarea normelor privitoare la recuzare, pe întreg cuprinsul țării, trebuiesc să fie observate dispozițiunile art. 247—287 din proc. civilă română aplicabilă în Vechiul Regat, deoarece prin legea de extindere publicată în Monitorul Oficial din 20 Decembrie 1925, toate dispozițiunile din codurile de procedură civilă din teritoriile alipite cu privire la recuzare, au fost abrogate și înlocuite pe ziua de 1 Ianuarie 1926 cu acelea din codul de procedură civilă română.

Conform dispozițiilor art. 283 din acest cod de procedură, asupra unei cereri de recuzare se pronunță instanța de judecată respectivă, fără participarea judecătorului recuzat.

Asupra motivului de casare, prin care recurenta Banca Agrară Timișana susține că, Curtea de Apel a decis rău că instanța arbitrală nu a comis nici o violare de lege, atunci când s'a pronunțat asupra cererei sale de recuzare fără excluderea arbitralului recuzat, deoarece potrivit art. 22 din regulamentul normelor de procedură ale Camerei Arbitrale Lloyd din Timișoara combinat cu art. 774 proc.

civ. ard. și art. 183 proc. civ. română, instanța arbitrală nu putea să procedeze la judecată, decât ascultând părțile și retrăgându-se la deliberare, fără participarea arbitruului recuzat;

Având în vedere că, prin decizia atacată cu recurs, Curtea de Apel a decis că instanța arbitrală depe lângă Societatea Lloyd din Timișoara, a fost în drept să se pronunțe asupra cererii de recuzare a arbitruului Armin Lindner, fără ca să-l excludă pe acest arbitru dela deliberare, fiindcă deși după regulile dreptului comun, un judecător recuzat nu poate să ia parte la deliberare, totuș acest principiu nu poate fi aplicabil decât la Curți și Tribunale, unde este posibilă înlocuirea unui judecător recuzat, fiindcă au un număr mai mare de judecători, iar nu și la Camera Arbitrală a Societății Lloyd, pentru că la această instanță excepțională, judecătorii fiind aleși de părți dintre membrii societății Lloyd pentru fiecare caz aparte, ea nu se poate constitui cu un alt complex care să judece recuzarea, întrucât atunci s'ar schimba însăși instanța, care se compune din judecători anume aleși pentru fiecare proces;

Considerând că art. 18 și 22 din regulamentul de procedură al Camerei arbitrale Lloyd din Timișoara, arătând normele după care se vor introduce și judeca cererile de recuzare ce vor fi îndreptate în contra unui membru al Camerei Arbitrale, dispune că acestea vor trebui ca să fie adresate Camerei, care ea însăși va hotări asupra recuzării, iar în caz dacă o va găsi întemeiată, partea respectivă va trebui ca de îndată să fie obligată să-și desemneze un alt arbitru înlocuitor;

Considerând că prin textele de mai sus nu se prevede decât modalitatea introducerii cererilor de recuzare, și cum trebuie să se procedeze, în caz de admitere, la înlocuirea membrului recuzat, iar nu și dreptul excepțional pentru instanță, de a proceda la judecată cu însăși participarea arbitruului recuzat;

Considerând că în această privință, regulamentul de procedură al Camerei Arbitrale Lloyd nefăcând nici o derogățiune dela principiile generale de drept comun, această lacună urmează să fie completată cu normele dreptului comun, cari arată modul cum instanța trebuie să procedeze la judecata cererii de recuzare și să se pronunțe asupra ei;

Considerând că pentru aplicarea normelor privitoare la recuzare, pe întreg cuprinsul țării, trebuiesc să fie observate dispozițiunile art. 274—287 din procedura civilă română aplicabilă în Vechiul Regat, fiindcă prin legea de extindere publicată în Monitorul Oficial cu Nr. 282 din 20 Decembrie 1925, toate dispozițiunile din codurile de procedură civilă din teritoriile alipite cu privire la recuzare, au fost abrogate și înlocuite pe ziua de 1 Ianuarie 1926, cu acelea din codul de procedură civilă română;

Considerând că art. 283 proc. civ. rom. arătând modul cum instanța trebuie să se pronunțe asupra cererii de recuzare, dispune că judecata înaintea căreia recuzarea s'a produs, va trebui să chibzuiască asupra ei fără ca judecătorul recuzat să poată lua parte la această chibzuire.

Considerând că obiecțiunea ridicată de Curtea de Apel, că această dispozițiune legală nu ar putea fi aplicabilă în practică, nu este deloc întemeiată, deoarece asupra cererii de recuzare vor chibzui numai ceilalți membrii, nerecuzați, iar în caz de admitere, Camera, potrivit art. 22 din regulamentul, din oficiu și de îndată va trebui să oblige

pe partea în drept ca să-și desemneze un alt arbitru înlocuitor;

Că așa fiind și întrucât în fapt este necontestat că la deliberare a luat parte și arbitruul recuzat, rău și printr-o greșită interpretare a art. 283 proc. civ. română și 22 din regulamentul de procedură al Camerei Arbitrale a Societății Lloyd, Curtea de Apel a retrimis procesul acelei instanțe spre o nouă judecare, fără a impune Camerei Arbitrale ca să respecte dispozițiunile art. 283 proc. civ. rom.;

Că deci motivul de casare fiind fondat, recursul cată a fi admis, urmând ca prin casarea deciziunii Curții de Apel, instanța arbitrală să fie îndrumată să procedeze la o nouă judecată, atât în ceea ce privește fondul, cât și în ceea ce privește cererea de recuzare făcută de recurent.

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul.  
(Cas. III, Dec. Nr. 831 din 4 Iunie 1929.)

X X X

**Reforma penală fascistă.** — Primim din partea redactorului-șef al „Revistei penitenciare din Polonia“ dl. Edv. Neymark, o broșură-extras din această apreciată revistă. sub titlul „Reforma penală fascistă“ și în care broșură cunoscutul penalist italian, Alfredo Rocco, ministru de Justiție al Italiei, se cuprinde reforma penală italiană, pusă la punct de curând de guvernul fascist, chemat să întregască opera de legislațiune italiană în curs de executare. Interesul mare ce prezintă această reformă pentru noi este cu atât mai mare, cu cât de secole gândirea juridică penală italiană a executat o mare influență asupra creerii mișcării de idei în această privință în lumea întreagă.

Sunte în pragul discutării Codului penal românesc unificat, după cum sună mesajul de deschidere a Corpurilor noastre legiuitoare, iar proiectul nostru de cod penal are la bază în mare parte doctrina penală italiană.

Proiectul „Rocco“ de cod penal a fost discutat de penaliștii italieni Altavilla, Ferri și Mossori, iar clasificarea delinquenților în acest nou proiect de cod talian este al profesorului Altavilla.

Proiectul învinge contrastul între diferitele școli penale ce a fost atât de pronunțat în Italia și sfârșește, cum spune de Morsico prin a pune de acord școala clasică cu cea pozitivistă.

Rezervându-se rezumarea acestei broșuri într'un număr viitor al revistei nu putem lăsa nerelevat finalul raportului ministrului italian Rocco, relativ la salarizarea magistraturei unde se cere crearea unei situații privilegiate magistraților prin raport cu ceilalți funcționari, funcția de magistrat trebuind a fi considerată drept supraomenească.

**Contract de locațiune încheiat de un comerciant. Neexecutare. Drepturi. Aplicarea codului civil (Art. 260 și 272 c. com. Ardeal.) Contract. Neexecutare. Consecințe (Art. 919 c. civ. a.) Probe. Art. 501 pr. civ. a. In ce cazuri se aplică.**

În ceea ce privește drepturile ce isvorăsc pentru partea care nu e în culpă din neexecutarea unui contract de

locațiune, fie aceste contracte chiar de natură comercială, se vor aplica normele prescrise de dreptul civil, deoarece în codul de comerț contractul de locațiune nu a fost reglementat în mod special.

În lipsa unei clauze contractuale exprese, art. 919 c. civ. a. spre deosebire de art. 1020 c. civ. rom. nu acordă părții care nu ar fi în culpă dreptul de a obține rezilierea contractului, ci îi dă numai un drept de a pretinde executarea și eventual daune, dacă acestea se vor fi produs prin faptul că contractul nu a fost executat la timp.

Art. 501 pr. civ. a. se referă la cazul când instanța de apel poate ordona repetarea sau întregirea probelor administrative la prima instanță, iar nu și la cazul dacă instanța poate sau nu reveni asupra încheerilor date în materie de probațiune.

(Cas. III, 26375—1929.)

**Creanță cambială. Compensațiune. Cazuri în care produce. (Art. 94 l. cambială ardeleană.)**

Potrivit dispozițiilor art. 84 din legea cambială în vigoare în Ardeal, compensațiunea nu oprează decât în cazurile în cari debitorul ar produce o creanță cambială reală ajunsă la scadență, sau o creanță stabilită în numerar prin hotărâre judecătorească definitivă, iar nu și în cazul când debitorul se mărginește a invoca o datorie ce putea fi constatată din verificarea registrelor părții adverse.

## Judecătoria Mixtă Alba-Iulia secția c. f.

No. 2426/1929 c. f.

### Extract din publicație de licitație

În cerere de executare făcută de urmăritoarea Banca Comercială în calitate de comisionară a firmei Fibra contra urmăritului Ioan Grund, judecătoria a ordonat licitațiunea execuțională în ce privește imobilele situată în comuna Alba-Iulia circumscripția judecătorei mixte Alba-Iulia cuprinse în c. f. No. 798 a comunei Alba-Iulia sub A. 14 top. 1735, 1736 casa de piatră și grădină cu prețul de strigare 350.000 Lei pentru încasarea creanței de 221.310 lei cap și acc.

Licitațiunea se va ține în ziua de 11 Martie 1930, ora 9 în loc. oficial, palatul Inst. parter ușa No. 6.

Imobilul ce va fi licitat nu va fi vândut pe un preț mai mic decât doua treimi din prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătorec 20% din prețul de strigare drept garanție în numerar sau în efecte de cauție socotite pe cursul fixat în § 41 legea LX 1881 sau să predea aceluiași delegat chitanța contând depunerea judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație. (§ 147, 150, 170 legea LX 1881 § 21 legea XL 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare este dator să întrească imediat garanția fixată conform procentului prețului de strigare la aceiași parte procentuală a prețului ce a oferit. (§ 25 XLI 1098).

Alba-Iulia la 14 Noiembrie 1929

ss S. Muntean judecătoriu pt. conf. Elena Vaida

## Condică de termene pt. avocați pe anul 1930

cuprinde partea calendaristică pt. prenotări zilnice, tabloul tuturor avocaților din România, tabloul onorariilor, legea avocațială cu regulamentul și împărțirea judecătorească a tuturor comunelor din România Mare etc. etc., în format de 20x25 cm. conținând 450 pagini, legată în jum. pânză și tipărită pe cea mai fină hârtie albă velină. **Lei 480**

**Dr. Oppler Emil:**

**Az ügyvédkedés művészete** Lei 187

**Dr. Vészi-Dr. Wagner:**

**Az ügyvédi hivatás művészete** Lei 578

**Libr. LEPAGE**

le trimite cu ramburs sau contra plată anticipată franco port.

## Pachete - minune

No. 2

1 toc rezervoar cu peniță de aur 14 car., 1 garn. hârtii de scrisori (10 hârtii 10 plicuri), 1 notes pepita. 1 creion de metal patent cu 6 vârfuri rezervă și cu gumă de șters, 1 creion roș-albastru calit. I-a, chimic, Faber-Kosmos, 1 apărător de creion de galalith, 1 ascuțitoare bună de creioane din galalith colorat, 1 ștergătoare de tocuri din piele, 1 gumă moale de șters Speck.

**Total 9 bucăți cu 222 lei.**

No. 4

1 toc automat de aur 14 car. cu peniță de aur, 1 sticlă cerneală Pelican pentru tocul amințit, 1 burete de cauciuc pentru lipit timbre, 2 notesuri pepita à 60 file, 1 creion Faber-Kosmos roș-albastru, apărător de creion de galalith colorat, 1 ascuțitoare creioane de galalith, 1 scrumieră de sticlă slefuită, 1 calendar de buzunar pe 1930 legat în pânză, 1 notes imitație de piele, (filele se pot înlocui), 1 rezervă pentru acest notes, 1 creion de buzunar de galalith cu pătrățele de bridge, 1 linial de metal, 1 gumă de șters mare Speck, 1 tub pelicanol, 1 mapă elegantă cu 100 hârtii de scrisori și 10 plicuri.

**Total 16 bucăți cu 444 lei.**

**Librăria LEPAGE, CLUJ**

Prin postă cu ramburs sau la plată anticipativă franco.



# Ardealul Juridic

Revistă de Drept și de Unificare Legislativă  
Doctrină, Jurisprudență, Legislație comparată

Revista apare numai odată pe lună,  
conținând însă un număr dublu de  
pagini ca în anii precedenți

Abonamentul pentru Institutul și Autoritățile 700 Lei pe 1 an  
: : : : : 500 Lei pe 1 an  
: : : : : 400 Lei pe 1 an  
Un număr simplu . . . . . 50 Lei  
Un număr dublu . . . . . 35 Lei  
Un număr vechi . . . . . 40 Lei

Redacția: Str. Calea Victoriei No. 53  
Telefon 590. Administrația: Str. Iuliu  
Maniu 8 (Radio Reclame România S.A.)  
unde se primesc abonamente și orice  
cereri de adpțe. Telefon 630

Director, Fondator și Redactor responsabil: **VASILE M. DIMITRIU** Consilier la Curtea de Apel din Cluj

## Colaboratori:

**Alexandrescu Traian**  
Fost Prim-președinte de Tribunal  
Pro Decanul Baroului avocaților  
din București

**Anca Justin Leontin**  
Judecător Trib. Cluj

**Bulgăraș-Popov Ad. Gr.**  
Avocat Contencios CFR Cluj

**Ceaur Aslan Ernest**  
Consilier la Curtea de Apel Timișoara

**Balașiu Paul**  
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

**Docan P. George**  
Președinte Tribunalul Buzeu

**Dolj I. Ionescu**  
Președinte la Consiliul legislativ

**Filipescu Constantin**  
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

**Filipescu Ricard**  
Judecător tribunalul Cluj

**Hașleganu Emil**  
Profesor la Universitatea din Cluj

**Kis Maurișiu**  
Profesor universitar pensionar

**Lazar Aurel**  
Fost ministru. Avocat Oradea-Mare

**Leon N. Gheorghe Dr.**  
Profesor la Universitatea din Cluj

**Maria Alexandru**  
Prim președintele Curtii de Apel  
Timișoara

**Mănescu Ion**  
Președinte la Curtea de Apel Cluj

**Micșa Pompei**  
Prim președintele Curții de Apel Cluj

**Munteanu Victor**  
Avocat din Sibiu

**Negrea Camil**  
Profesor la Universitatea din Cluj

**Onișor Victor**  
Profesor la Universitatea din Cluj

**Pastia P. Vasile**  
Primprocuror la Tribunalul Brăila

**Petrescu F. Vasile**  
Președinte de secție la Trib. Sighișoara

**Popp Romulus**

Prim președintele Curții de Apel  
Brașov

**Porușiu Petre**  
Profesor la Universitatea din Cluj

**Praporgescu Ștefan**  
Consilier la Curtea de Apel Oradea-Mare

**Sfetcu Emilian**  
Judecător șef la ocolul Mercurea-  
Sibiului

**Dem. Tigoianu**  
Magistrat

**Tolciu Ioachim**  
Avocat din Cluj

**Tănăsescu Teodor**  
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

**Ulvineanu Alexandru**  
Consilier la Curtea de Apel Cluj

**Vioreanu P. Ioan**  
Judecător tribunalul Cluj

**Xantopol Constantin**  
Fost magistrat. Avocat din Cluj

## C O N T I N U T U L

1. Unificarea legislativă. Progresele realizate.

2. Rezumate de jurisprudențe. Stabilite de instanțele judecătorești din Ardeal și Curtea de Casație.

3. Informațiuni.

**Banca  
Ardeleană și  
Cassa de Economii  
S. A. R.**

Cluj, Piața Unirii Nr. 32. (Casa proprie)

Fondată în anul  
1894

Este cointereseată cu: Banca Chrissoveloni, București și Banca Comercială Ungară din Pesta, Budapesta

**Sucursale:**  
Arad, Brașov, Oradea, Sibiu,  
Târgu-Mureș, Turda

**CASA DE PĂSTRARE ȘI BANCA**

**DE CREDIT DIN  
CLUJ SOC. AN.**  
CLUJ, PIAȚA UNIRII

Capitaluri  
proprii Lei  
77,000,000

**7  
SUCURSALE:**  
IN DEJ, DICIOSĂN-

Execută  
avantajos  
orice afaceri  
bancare

MARTIN, ALBA-IULIA ȘI TÂRGU-MUREȘ

**Banca Generală a Țării  
Românești București,**

Brăila,  
Brașov, Cluj,  
Constanța, Craiova,  
Galați, Giurgiu, Oradea-  
Mare, Ploești, Sfântul  
Gheorghe, Târgul  
Măgurele

**Societate Anonimă**

Capital vărsat Lei 60,000,000 // Rezerve Lei 50,000,000  
Adresa Telegrafică: „GENEROMANA“

**BANCA CENTRALĂ**

PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERT  
SOCIETATE ANONIMĂ ÎN CLUJ  
Strada Regina Maria Nr. 1-3

Secția specială  
pentru ciment - Secția de  
Bancă și devize - Execută tot  
felul de tranzacțiuni bancare.  
Plăți pe toate plățile interne  
și streine - Depunerile se  
fructifică în condițiile cele  
mai favorabile

Capital: Lei 50,000,000  
Fonduri: Lei 20,000,000

Legături directe cu America!

**Banca  
Chrissoveloni**

SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ

Capital și rezerve:  
LEI 350,000,000

**SUCURSALA CLUJ**  
SEDIUL CENTRAL BUCUREȘTI

Sucursale: Constantinopol, New-York,  
Brăila, Constanța, Galați, Sibiu. // Bănci  
afiliate: Banca de Devize și Lombard,  
București, Banca Ardeleană Casa de Eco-  
nomie Cluj, Chrissoveloni & Co. Paris,  
Chrissoveloni & Co. Viena

**TELEFON:**  
379, 62, 427, 980

**Industria Sârmei S. A. Cluj**

**Fabrica:**  
**Câmpia-Turdei**

**Fabricăm:** Sârmă laminată, Fier de beton, Scoabe,  
Cue de tot felul, Sârmă arsă, arămiță, Sârmă  
de oțel, Arcuri de mobile, Sârmă  
ghimpală, zincată, Agrafe.

Telefan: 4-40, 3-47 — Adresa telegrafică: „Ferrum“ Cluj